

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii Domnului Hristos

Curierul Adventist

iulie 2011

Beer-Șeba,
fântâna
legământului 6

Darul
existenței 8

Nu pierde
vara! 16

În tabăra
suferinței 22

În sunetul anilor

Sumar

Curierul Adventist

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, prin prezentarea de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.

- 3 **Editorial** *Virgiliu Peicu*
Un drept sau o slujbă?
- 4 **Spiritual** *Aurel Pălășan*
Curcubeul transformării
- 6 **Istorie biblică** *Traian Aldea*
Beer-Șeba – fântâna legământului
- 8 **Teologie** *Adalbert Orban*
Darul existenței
- 10 **Misiune** *Ianos Nagy*
Pensionar și misionar
- 12 **Special** *Redacția*
În sunetul anilor
- 14 **Credința practică** *Laurențiu Nistor*
Cartea de căpătâi
- 16 **Tineret** *Daniel Chirileanu*
Nu pierde vara!
- 18 **Educație** *Redacția*
Lumini din Lumină – liceele adventiste din România
- 20 **Raport** *Claudiu Șerban*
O școală cât un vis
- 21 **Libertate religioasă** *Ioan Gheorghe Rotaru*
Noțiunea de drepturi și libertăți fundamentale
- 22 **Interviu** *Virgiliu Peicu*
În tabăra suferinței
- 24 **Pagina prezbiterului** *Ioan Paicu*
Ce aș răspunde?
- 25 **Misiunea Femeii** *Cristina Potocian Băndean*
Fără remușcări
- 26 **Știri**
- 28 **De vorbă cu cititorii** *Florin Lăiu*
Discrepanțe în istoria despre David?
- 30 **Pagina copiilor** *Adina Călugăru*
Ușa și... cucul
- 31 **De la inimă la inimă** *Romeo Asanache*
Pastor valdenz

Curierul Adventist

Anul LXXXVIII, iulie 2011

Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

Director
Iacob Pop

Redactor-șef
Virgiliu Peicu

Redactor
Iosif Diaconu

Consultanți
Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar,
Eduard Călugăru, Georgel Pirlitu,
Paul Pauliuc, Lucian Cristescu, Mihai
Maur, Romeo Asanache, Daniel Delcea

Colaboratori speciali
Romică Sîrbu, Nelu Burcea, Ciprian
Iorgulescu, Daniel Chirileanu, Marius
Munteanu, Constantin Dinu

Corectură
Ramona Cristea, Elena Buciuman

Grafică și tehnoredactare
Irina Toncu

Adresa de corespondență
Curierul Adventist, str. Erou lăncu
Nicolae, nr. C38-38A Voluntari, jud. Ilfov,
cod 077190

E-mail: curierul@adventist.ro
Web site: www.curieruladventist.ro

Imprimare
Tipografia Fast Print,
Str. Tepeș Vodă nr. 111, sect. 2
București, tel. 021 323 00 20
Fax. 021 323 00 40

ISSN 1220-6725

Un drept sau o slujbă?

Un cititor al revistei noastre mi-a trimis o întrebare care, la început, mi s-a părut ciudată. Suna cam așa: „E drept ca un slujitor al Evangheliei să plece în concediu?” Am reflectat asupra ei și voi oferi câteva concluzii, fără pretenția de a fi epuizat subiectul.

În decursul istoriei, munca i-a asigurat omului sursele bucuriei și ale fericirii, prin dezvoltarea fizică și intelectuală. Specialiștii spun că munca reprezintă una dintre tainele longevității, cu condiția să fie rațională, să fie făcută cu plăcere și armonios îmbinată cu odihna activă. În categoria odihnei active intră și concediul anual de odihnă.

Concediul de odihnă reprezintă una dintre formele timpului liber, a cărui necesitate și însemnătate rezultă din conținutul dispozițiilor legale care îl reglementează, din influența pozitivă asupra sănătății și randamentului muncii, din împlinirea unor datorii speciale.

Pentru prima dată în țara noastră, concediul de odihnă a fost reglementat prin legea contractelor de muncă din 5 aprilie 1929. Au urmat multe reglementări până s-a ajuns la forma de azi. Dar ce este concediul de odihnă?

Dicționarele aproximativ conceptul de odihnă ca însemnând: răgaz, refugiu, eliberare, reacordare, regăsire etc.

Pascal privea concediul ca un timp al divertismentului, Voltaire îl privea ca pe un timp al grădinăritului, Michelangelo îl considera un timp al poeziei, Dante picta, iar Tolstoi pleca în excursii și călătorii. Scriitorul român George Banu vede în odihnă „o formă necesară de asceză personală, o tăcere, o izolare ce favorizează meditația și chiar revelația de sine”.

Isus le-a zis: „Veniți singuri la o parte, într-un loc pustiu, și odihniți-vă puțin” (Marcu 6:31).

„Era datoria lor să se odihnească... Cuvintele pline de milă ale lui Hristos le sunt adresate și astăzi lucrătorilor Săi, la fel de sigur ca ucenicilor Săi... Deși ar fi putut face minuni..., Domnul Isus le-a poruncit slujitorilor Săi să meargă într-o zonă liniștită și să se odihnească.” (*Slujitorii Evangheliei*, pag. 243)

Ce este concediul de odihnă? Legea spune că este un drept. Medicul spune că e un timp absolut necesar pentru sănătatea trupului și a minții, iar preotul și pastorul spun că este o slujbă specială, deoarece se adresează unor segmente-cheie ale vieții noastre: familia, părinții, rudele și prietenii speciali. Sigur, ce vreau să spun într-o contradicție cu părerea populară despre petrecerea concediului. Dar cred că în perioada concediului slujirea noastră, care nu încetează niciodată, după cum arată declarația lui Isus „Cât este ziua trebuie să lucrez...”, se va îndrepta în primul rând spre familie și părinți.

Poate că un an de zile nu am putut să le oferim acel timp de părtășie cerească părinților, dar acum este timpul slujirii lor. Noi nu

spunem „corban” cum făceau evreii. Apoi, prin exemplu, îi învățăm pe copiii noștri cum să ne prețuiască când vom fi la apusul vieții.

Oricine are nevoie să exploreze și să cunoască ținuturile mai îndepărtate, orașele, munții, văile, curiozitățile naturii și ale omului. Perioada concediului e promițătoare pentru astfel de călătorii în care să lași în urma ta fântâni săpate și altare ridicate, ca Avraam. Călătoria este un ingredient principal în rețeta misionară. Copiii trăiesc cel mai mare vis – descoperirea lumii alături de tatăl lor.

În scrierile apostolului

Pavel observăm o grijă sporită pentru rudele sale: „Dacă nu poartă cineva grijă de ai lui și mai ales de cei din casa lui, s-a lepădat de credință și este mai rău decât un necredincios” (1 Tim. 5:8).

Rudele noastre, bune sau rele, au prioritate în preocupările noastre. Uneori este greu să fii un „apostol” pentru rude, dar ele au dreptul „casei noastre”. Și chiar dacă nu vor face alegerea înțeleaptă,

noi respectăm dreptul sângelui nostru.

Și, nu în ultimul rând, în cadrul slujirii noastre pe perioada concediului, ne gândim la prietenii speciali, aceia pe care i-am cunoscut în situații deosebite și mai ales în cadrul unor experiențe unice de viață. Păstrarea legăturii cu ei, vizitarea lor într-un context relaxat îi poate ajuta pentru veșnicie.

Modul în care ne petrecem concediul de odihnă reprezintă o chestiune personală, important este însă să nu ignorăm dreptul organismului la refacere, destindere și relaxare.

„Cei ce sunt angajați într-o activitate intelectuală, fie că studiază, fie că predică, au nevoie de odihnă și de o schimbare a activității... Fraților, când vă luați timp să cultivați grădina, făcând în felul acesta exercițiul fizic necesar pentru a vă păstra organismul într-o stare bună de funcționare, este ca și cum ați face lucrarea lui Dumnezeu în adunările publice...” (*Slujitorii Evangheliei*, pag. 240). ■

Virgiliu Peicu este redactorul-șef al revistei *Curierul Adventist*.

Curcubeul

transformării

După cum spectrul de lumină solară este format din șapte culori, la fel și caracterul creștin este format din mai multe raze de lumină care se numesc roadele Duhului Sfânt. Aceste roade reflectă asemănarea caracterului nostru cu al Domnului Hristos. Efectul păcatului constă în anihilarea chipului lui Dumnezeu în noi, iar efectul Evangheliei este acela că restaurează chipul lui Dumnezeu în viața noastră.

După potop, Dumnezeu a făcut un legământ cu neamul omenesc că nu va mai nimici lumea prin apă. Semnul acestui legământ a fost curcubeul (Gen. 9:11-13).

Curcubeul este un fenomen optic, de forma unui imens arc multicolor desfășurat pe cer, care se datorează refracției luminii în picăturile de apă din atmosferă.

Din generație în generație, curcubeul trebuia să dea mărturie despre iubirea divină față de om, întărindu-i încrederea în Dumnezeu.

Profetul Ezechiel vede curcubeul înconjurând tronul lui Dumnezeu (Ezech. 1:28). Noul Testament se referă la scaunul de domnie de peste 62 de ori, dintre care 47 de referințe se găsesc numai în cartea Apocalipsa (Apoc. 4,3).

Ziditorii Turnului Babel n-au crezut în semnificația curcubeului. Unul dintre scopurile construirii acestuia a fost teama de un eventual nou potop. Un alt motiv a fost acela că turnul constituia un afront, o rebeliune împotriva Creatorului. Al treilea motiv a fost dorința lor de a fi independenți, de a se mântui singuri, fără Dumnezeu, deci prin fapte proprii. Această idee se regăsește și în imaginea Babilonului mistic din Apocalipsa 17:5,6.

Legământul lui Dumnezeu încheiat cu Noe mai este și astăzi valabil, așa cum reiese din Romani 8:1,6: „Acum dar, nu mai este nicio osândire pentru cei care sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnul firi pământești, ci după îndemnul Duhului. Și umblarea după lucrurile firi pământești este moarte, pe când umblarea după lucrurile Duhului este viață și pace.”

Roadele Duhului, așa cum le găsim redată în Galateni 5:22,23 reprezintă curcubeul iubirii. Câte roade ale Duhului Sfânt sunt, tot atâtea sunt și culorile distincte ale unui caracter asemănător cu al Domnului Hristos. Roadele Duhului Sfânt sunt dovada unei vieți transformate după chipul și asemănarea caracterului Domnului Hristos.

DRAGOSTEA este virtutea care se jertfește.

Dragostea are întotdeauna un obiect. Ea se îndreaptă în afară, se exteriorizează. Iubirea-agape s-a născut în sânul religiei creștine revelate. Ea este o bunăvoință inegalabilă, neasemuită, care caută binele suprem al aproapelui. Este dragostea pe care Dumnezeu o manifestă față de noi. Este hotărârea de a iubi pe cei care nu ne iubesc. Este victoria repurtată asupra eului nostru. Este roada Duhului Sfânt în inima noastră. Este identificarea în așa măsură cu alții, încât vedem, simțim și gândim cu mintea și inima lor. Este motivația vieții creștine.

Într-o poveste hasidică, se spune că rabinul i-a întrebat pe elevii de la cursul de Tora (cele 5 cărți ale lui Moise): „Cum putem recunoaște momentul crepuscular, care desparte sfârșitul nopții de începutul zilei?” Un elev a răspuns: „Când poți vedea de la distanță deosebirea dintre un om și o oaie.” „Nu”, a răspuns rabinul. Alt elev a spus: „Când poți face deosebirea între un smochin și o viță-de-vie.” „Nu”, a fost din nou răspunsul rabinului. Apoi, toți elevii au strigat: „Vă rugăm să ne spuneți răspunsul corect!” Rabinul a spus: „Când ai suficientă lumină și tărie morală să-i privești pe oameni în față și să-i recunoști ca frați și surori ale tale. Până nu poți face lucrul acesta este tot întuneric, imagine difuză, ochi împăienjeniți.”

BUCURIA este iubirea triumfătoare.

Noul Testament este cartea bucuriei. În Noul Testament, verbul „a se bucura” apare de 72 de ori. Există două utilizări foarte frumoase ale acestui verb în legătură cu viața lui Isus: (a) Îngerul a anunțat-o pe Maria că va naște un copil: „Bucuria să fie cu tine”; (b) Salutul Domnului Hristos după înviere: „Bucurați-vă!”

Acest salut răsună triumfător! Bucuria este atmosfera distinctivă a vieții creștine. Aceasta rămâne întotdeauna o constantă. Nu există nicio virtute creștină care să nu fie iradiată de bucurie.

PACEA este odihna iubirii.

Pacea este unul dintre cuvintele care nu se uzează niciodată, nu-și pierde strălucirea.

Omenirea suferă de o mare lipsă spirituală – *pacea*. Trebuie să ne întrebăm în modul cel mai serios: Suntem noi *ambasadorii* lui Hristos, pentru a împăca omenirea cu Dumnezeu? (2 Cor. 5:20)

Pentru oamenii din perioada Vechiului Testament, cuvântul cel mai cuprinzător și cel mai răspândit în toate păturile societății era *shalom*. *Shalom* înseamnă sănătatea trupului (Psalmii 38:3); bunăstare, prosperitate (Psalmii 43:27); plinătate materială; tot ceea ce duce la binele suprem al omului; tot ceea ce face din viață „o adevărată viață” (Ioan 10:10). *Shalom* înseamnă absența războiului și a tulburărilor; înseamnă mai mult decât un armistițiu. Este urarea ca viața cuiva să fie lipsită de probleme; bucuria de a avea toate darurile și binecuvântările lui Dumnezeu.

În traducerea grecească a Vechiului Testament (Septuaginta), termenul *shalom* are aproape întotdeauna o conotație spirituală: seninătate, calm, mulțumire perfectă, fericire și siguranță desăvârșită. Frica și anxietatea au dispărut pentru totdeauna.

În Noul Testament, cuvântul *eirene* – *shalom* din Vechiul Testament – apare de 88 de ori, în fiecare carte a acestuia. Noul Testament are trei cuvinte importante, care definesc partea omului în realizarea păcii:

Căutați pacea – a face din pace obiectivul tuturor eforturilor.

Urmăriți pacea – cum urmărește un om vânatul.

Siliți-vă – „De aceea, preaiubiților, fiindcă așteptați aceste lucruri, siliți-vă să fiți găsiți înaintea Lui... în pace” (2 Petru 3:14).

İNDELUNGA RĂBDARE este dragostea netulburată.

Ioan Gură de Aur (+ 407), cel mai eminent predicator din istoria bisericii, episcop de Constantinopol (397), a spus: „Răbdarea este capacitatea (puterea) unui om care are posibilitatea să se răzbune, dar nu o face.”

Răbdarea nu este pasivitate. Ea este perseverență, stăruință, dârzenie și tenacitate. Răbdarea este un efort prelungit de voință. Răbdarea este autostăpânire care nu răzbuună la rezezeală o nedreptate; este abținerea care îndură jigniri și nedreptăți, fără să fie provocată la mânia sau la răzbunare. Răbdarea este capacitatea de a percepe adevăratul sens al lucrurilor. Este baza iertării, a umilinței; este fundamentul părții și al adevăratei înțelepciuni; este virtutea lui Dumnezeu Însuși. Pentru noi, ea înseamnă mântuire.

Răbdarea este semnul providențial al potopului față de o lume care și-a pierdut dreptul de a exista; ea este crucea cetății Ninive. Răbdarea constituie și repetatele rugăminți ale lui Dumnezeu adresate Ierusalimului. Îndelunga răbdare este roada Duhului Sfânt în viața creștinului.

BUNĂTATEA este dragostea activă.

Bunăitatea este greu de definit. În limba română este un termen larg și general.

Domnul Hristos n-a permis să fie numit bun (Marcu 10:17,18). Bunăitatea este bunăvoință, amabilitate, binefacere, utilitate, eficiență. Bunăitatea este starea opusă a răului.

FACEREA DE BINE este solidarizarea dragostei.

Facerea de bine înseamnă amabilitate, delicatețe și un caracter agreabil. Când nu mai dovedim amabilitate față de semenii noștri, ne-am pierdut adevărata esență a omeniei. Asemănarea dintre Dumnezeu și om constă în amabilitate. Ea tratează pe alții așa cum ne tratează Dumnezeu pe noi.

CREDINCIOȘIA este dragostea încrezătoare.

Cuvântul *pistis* înseamnă credința care este o încredere absolută, predare absolută, încredințare absolută și ascultare absolută de Domnul Hristos. Noile traduceri ale Bibliei redau termenul *pistis* cu „credincioșie”, „fidelitate” și „onestitate”. Cel mai potrivit termen este „loialitate”. Lipsa de loialitate a omului nu poate niciodată să anuleze credincioșia lui Dumnezeu. Apostolul Pavel îi mulțumea lui Dumnezeu că l-a socotit demn de încredere (1 Tim. 1:12).

BLÂNDEȚEA este dragostea disciplinată.

Blândețea nu înseamnă slăbiciune. Dimpotrivă, ea înseamnă tărie de caracter. Moise este un exemplu de blândețe (Numeri 12:3). El nu a fost un om fără verticalitate, ci avea în caracterul său o combinație de forță și delicatețe. Blândețea este opusul aroganței și al mândriei. Aceasta este asociată de multe ori cu îndurarea, dragostea, smerenia, umilința, altruismul, delicatețea și cu spiritul înțelept și care se lasă învățat.

Domnul Hristos este blând și smerit cu inima. El este exemplul nostru suprem în privința blândeții.

İNFRÂNAREA POFTELOR este dragostea care exersează stăpânirea de sine.

Înfrânarea poftelor înseamnă acea forță a sufletului prin care omul poate să se stăpânească pe sine, să se controleze și să se abțină de la orice poftă rea. Înfrânarea poftelor face parte din virtuțile de bază ale omului și este aliatul vieții creștine. Înfrânarea poftelor face din dragoste castitate. ■

Aurel Pălășan
este pastor pensionar.

BEER-ŞEBA – fântâna legământului

O FÂNTÂNĂ și un ALTAR – secretul stabilității și al păcii

Fântâna ne oferă apă – darul lui Dumnezeu, iar altarul ne oferă iertare, împăcare și închinare, unindu-ne cu Dumnezeu.

Fântânile patriarhilor: în prim plan – Fântâna lui Isaac; planul doi – Fântâna lui Avraam

Beer-Şeba este cea mai sudică cetate locuită din Israel, de unde și expresia: „De la Dan până la Beer-Şeba”. Este așezată la poalele Munților Iudeei și la marginea semi-deșertului Neghev. Torentul Beer-Şeba coboară din Munții Iudeei, de la Hebron, și se unește, ceva mai la vest, cu torentul Besor, conducând apele învolburate sezoniere spre Marea Mediterană. În anii buni se poate recolta grâu, iar asta se întâmplă o dată la 2-3 ani, în restul timpului, uscăciunea deșertului devine stăpână. Zona a fost locuită din timpuri foarte vechi, dar cetatea a fost ridicată doar pe vremea regilor lui Israel. Patriarhii Avraam, Isaac și Iacov au făcut din acest loc centrul peregrinărilor lor, și ceea ce ne-a rămas de la ei este o fântână. Numele înseamnă „Fântâna celor șapte” sau „Fântâna Legământului”.

Fântâna celor șapte

Țara Neghev este foarte aridă, apa fiind cea mai importantă problemă. Se pare că vechii locuitori canaaniti depindeau numai de torenții sezonieri, iar în rest practicau transhumanța. Patriarhii sunt primii care sapă fântâni și au apă pe toată perioada anului. Acest lucru reiese din faptul că băștinașii le-au luat fântânile și s-au certat cu ei pentru apă. Acest gen de conflict a fost și pe timpul lui Avraam, și pe timpul lui Isaac. Un alt aspect nobil din partea patriarhilor a fost că nu s-au certat și nici nu s-au bătut pentru apă, cum se întâmpla de regulă. Ei s-au încrezut

în Dumnezeu și au cerut ca El să le facă dreptate. Și Dumnezeu i-a ajutat.

Căpetenia regiunii, Abimelec, și comandantul oștirii sale vin la Avraam să încheie un legământ, socotindu-l un bărbat deosebit de influent și de puternic. Cu această ocazie, Avraam îi oferă lui Abimelec șapte mielușele, care erau un fel de garanție, o probă evidentă a păcii (înțelegerii) realizate. Cele șapte mielușele vor da și numele locului, nume care a rămas până astăzi – Beer-Şeba.

Peste ani, Isaac va avea aceleași probleme cu canaanitii; aceștia au astupat fântânile lui Avraam, iar Isaac le-a săpat din nou. Ce aveau cu fântânile patriarhilor? De ce le astupau? Atunci când aceste fântâni au fost din nou repuse în funcțiune, de ce le-au acaparat prin violență? Lupta pentru apă, pentru existență, scoate în evidență mai mult decât o problemă existențială; ea reliefează răutatea, lenevia și stricăciunea inimii umane.

Patru fântâni se înșiră de-a lungul drumului deșertului: Prima se numește *Esec* – „ceartă”, canaanitii motivând că „apa este a noastră”, deci „voi nu aveți niciun drept la ea”. A doua fântână au numit-o *Sitna* – „împotrivire”, pentru că, probabil, canaanitii au blocat accesul evreilor spre fântâna săpată de ei, așa că aceștia au plecat mai departe. A treia fântână au numit-o *Rehobot* – „loc larg”, deoarece canaanitii nu le-au mai făcut niciun necaz. Și, pentru că viața patriarhilor era un continuu peregrinaj, au plecat mai departe, la *Beer-Şeba* – a patra fântână. Aceasta nu a mai intrat în dispută. Cu o generație în urmă, aici se încheiasse un legământ.

La Beer-Şeba, Isaac va ridica un altar, astfel că la temelia viitoarei așezări, la piatra de hotar dinspre sud, avem o fântână și un altar. Ce frumos! Fântâna ne oferă apă – darul lui Dumnezeu, altarul ne oferă iertare, împăcare și închinare, unindu-ne cu Dumnezeu. Această așezare nu a mai fost contestată niciodată. Iată secretul stabilității și al păcii!

Cetatea de strajă

Beer-Şeba va deveni o cetate importantă în Israel pe vremea regilor, deoarece era nevoie să fie fortificată granița de sud a Regatului. Chiar din timpul lui Samuel, ultimul judecător, Beer-Şeba avea reputația de centru administrativ, deoarece aici activau ca judecători cei doi fii ai lui Samuel, Ioel și Abiia (1 Sam. 8:2). Saul și apoi David vor fortifica așezarea și-i vor da rolul de cetate de pază. Cetatea va fi distrusă de invazia lui Şişac, faraonul egiptean, în anul 925, apoi va fi reconstruită.

Cetatea Tel Beer-Şeba a fost construită pe o înălțime de pe malul pârâului cu același nume, la câțiva kilometri est de actualul oraș Beer-Şeba. Are o fortificație dublă, atât ziduri de piatră și de cărămidă, cât și fortificație tip val de pământ, protejată cu pavaj de piatră, numită *glacis*. Este foarte bine cercetată și restaurată, așa că avem ocazia să vedem foarte clar cum arăta o cetate israeliană din perioada regală a primului templu. La poarta cetății există o fântână, iar în interiorul ei se află un sistem complicat de alimentare cu apă. Cetatea nu este mare și cuprinde doar palatul administrativ

al guvernatorului, magazinele de alimente, un număr de aproximativ 20 de case, probabil ale persoanelor oficiale, un turn de veghe și alte câteva clădiri administrative.

În zidul cetății s-au găsit pietrele frumos fasonate ale unui altar de jertfă, inclusiv coarnele altarului. Arheologul care le-a descoperit a tras concluzia că în cetate a fost un templu, deoarece s-a găsit altarul – așa a fost făcută cunoscută descoperirea. Un alt arheolog, Yigael Yadin, a studiat mai atent Biblia și a propus o altă variantă. Iată textul folosit de el:

„Și a adus pe toți preoții din cetățile lui Iuda și a pângărit înălțimile unde arseseră tămâie preoții, de la Gheba până la Beer-Șeba; și a dărâmat înălțimile porților care erau la intrarea porții lui Iosua, căpetenia cetății, cele din stânga drumului, cum mergi spre poarta cetății.” (2 Împ. 23:8)

Mergând cu Biblia în mână, Yadin a descoperit, la intrarea în cetate, în partea stângă, ruinele unei clădiri mari și urmele unei scări cu încă 5 trepte, care ducea, probabil, la un etaj. El a tras concluzia că la etajul acestei clădiri era o platformă amenajată ca loc cultic numit „înălțime”, unde s-a aflat acel altar de jertfă. Tot el a explicat că această înălțime, condamnată de profeți și la care locuitorii orașului și din împrejurimi se închinau și nu mai veneau la Templul din Ierusalim, a fost demolată de regele Iosia, iar pietrele au fost folosite la repararea zidului cetății. Această explicație este foarte logică și corespunde cu relatarea biblică, dar mulți specialiști o resping.

Cetatea a fost cucerită și distrusă de asirieni, apoi de către babilonieni, dar a continuat să fie reconstruită în perioada persană, când a fost locuită de idumei – edomiți convertiți forțat la iudaism. În perioada romană s-a construit o nouă cetate pe un alt amplasament, dar fără o anume importanță.

Beer-Șeba modernă

Cetatea a fost abandonată în toată perioada arabă. Turcii vor construi un fort, în jurul căruia se va dezvolta un mic orașel pe la

Fântâna lui Avraam de la Beer-Șeba

începutul secolului XX. În jurul orașului, se va da o mare bătălie în timpul Primului Război Mondial, între englezi și turci. După înființarea statului Israel, în anul 1948, Beer-Șeba se va dezvolta deosebit de mult, devenind unul dintre cele mai mari orașe ale țării.

Astăzi, Beer-Șeba este centrul beduinilor din Israel. În tot ținutul Neghev din jur putem vedea turmele de oi și cămile și corturile lor specifice. O zi pe săptămână are loc un mare târg cu produse de manufactură și de artizanat de tot felul, produse de beduini, oferind o culoare deosebită localității. În jurul orașului s-au ridicat, în ultimii ani, alte câteva localități, cu case frumoase, ale beduinilor care încearcă să se așeze în rând cu societatea actuală.

În apropierea corturilor acestora și a târgului tradițional, continuă să atragă turiștii fântânile patriarhilor. Un tamarisc, arbore specific zonei deșertice, străjuiește locul. În curte se află două fântâni, la distanță de vreo 20 de metri una de alta. Una are un sistem de scripeți pentru scoaterea apei, de pe vremea otomanilor, iar alta este acoperită de un grilaj de fier. Nu se poate preciza vechimea lor, dar tradiția le numește: pe prima – Fântâna lui Avraam, iar pe cealaltă – Fântâna lui Isaac. Lipsește altarul de jertfă ridicat de patriarhi. Păcat că tradiția nu a reușit să păstreze ceea ce era mai important. *Poate tu, iubite cititor, te vei opri o clipă și vei reface altarul de închinare, atât de important, pentru ca apa pe care o vei bea să devină în tine un izvor de apă vie.* ■

Lect. univ. dr. **Traian Aldea** este profesor de arheologie la **Institutul Teologic Adventist**.

Tamariscul lui Avraam, de la Beer-Șeba

Există trei ipostaze ale harului divin: existența noastră, mântuirea noastră și înveșnicirea noastră. În termenii harului, putem spune: harul creației, harul salvării și harul slavei eterne.

Răspunsul nostru la aceste daruri divine îl exprimăm prin iubirea, credința și închinarea noastră trinitară: Slavă Tatălui și Fiului și Duhului Sfânt!

În acest articol, vom aborda prima ipostază a harului divin față de noi – darul existenței noastre.

Creați de Dumnezeu

Destinul nostru divin este un șir neîntrerupt al darurilor lui Dumnezeu, începând cu crearea noastră. Dumnezeu știa mai dinainte ce vom fi și cum vom fi. La capătul spiței de neam a Creatorului nostru întrupat se spune: „Adam, fiul lui Dumnezeu” (Luca 3:38). Da, acesta este omul: fiu al lui Dumnezeu. Ce bine ar fi fost ca Isus să nu fi trebuit să intre în genealogia umană! Ca oameni supuși păcatului, spunem totuși: Ce bine că Isus a intrat în genealogia umană!

Recunoașterea identității noastre creaționiste se bazează pe acceptarea cărții Geneza ca un raport istoric inspirat. Structura și limbajul din Geneza nu au caracteristicile unei opere mitologice, ci ale unei narațiuni bazate pe realitatea faptelor, evenimentelor și personajelor descrise.¹ Referirile scriitorilor Bibliei și ale lui Isus la primele capitole din Geneza susțin această concepție (Mica 13:13; Ioan 1:3; Col. 1:16; Fapte 17:22; Rom. 1:20; Apoc. 4:11; 10:6; 14:7; Isaia 45:12; Psalmii 8:4-6; Mat. 19:4; 1 Cor. 15:45,57; 1 Tim. 2:13,14; Rom. 5:12-19).

Relatările din Geneza 1:26-28; 2:18,21,22 ne vorbesc despre voința expresă a lui Dumnezeu de a-l crea pe om după chipul Său, ca pe o ființă deplină și desăvârșită. Înțelegem din Geneza că am existat mai întâi în gândirea lui Dumnezeu, apoi am fost creați potrivit voinței Sale și în vederea scopurilor Sale. Să medităm foarte serios la cele trei ipostaze ale existenței noastre: din Dumnezeu, prin Dumnezeu și pentru Dumnezeu (Rom. 11:36). Dumnezeu ne-a vrut, ne-a proiectat și ne-a creat pentru o relație eternă cu El. Biblia nu se referă la vreo coincidență, întâmplare, șansă sau accident în această privință. Avem un loc unic și definit în planul lui Dumnezeu și în universul Său. Avem drepturi veșnice la Dumnezeu și la univers, prin felul cum am fost creați și prin felul cum suntem mântuiți. Umanitatea noastră este un dat divin, nu rezultatul unui proces de selecție, adaptare și dezvoltare naturală. Chipul divin în noi și mântuirea noastră nu pot fi susținute decât în contextul creării omului originar, deplin și instantaneu purtător al chipului divin. Apariția noastră specială, creaționistă este subînțeleasă și prin crearea varietății simultane a formelor de viață subumane – „după soiul lor” (Gen. 1:11,12,21,24,25).

Darul

După chipul lui Dumnezeu

Starea precreată a omului a fost „țărâna” (Gen. 2:7), nu un animal mai evoluat. Prin moarte, omul devine iarăși „țărână” (Gen. 3:19), nu o ființă subumană. Lucrul cel mai minunat este faptul că am fost creați după chipul lui Dumnezeu (Gen. 1:26,27). Identitatea aceasta nu o avem nici prin șansă naturală, nici prin noi înșine, ci este darul lui Dumnezeu. La fel este și nașterea noastră din nou și mântuirea noastră. Nu prin noi înșine, nu prin forțele mediului natural sau social în care trăim, ci prin puterea lui Dumnezeu (Ioan 3:3-8; Rom. 6:3-6; Ef. 2:8-10).

Teologii identifică chipul divin din noi prin înzestrările noastre intelectual-spirituale, prin capacitatea noastră de relaționare și stăpânirea asupra creației subumane. Unii preferă să aducă în prim-plan înzestrările intelectual-spirituale, următoarele două derivând din prima. Da, există logică în această ordine, pentru că omul nu a devenit om prin ceea ce a început să facă, ci prin ceea ce Dumnezeu a făcut deja. Chipul divin în noi este un dar, nu o realizare a noastră.² Chipul este „pomul bun” care face roade bune (Mat. 7:17). Restaurarea chipului divin în noi confirmă același principiu (Mat. 12:33).

După căderea în păcat, Isus Hristos, al doilea Adam (1 Cor. 15:45), a purtat plinătatea umanului,

adică plinătatea chipului divin în lumea noastră. El a venit „plin de har și de adevăr” (Ioan 1:14), ca „Sfântul” născut din femeie, numit

EXISTENȚEI

„Fiul lui Dumnezeu” (Luca 1:35). El, Cel „sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși și înălțat mai presus de ceruri” (Evrei 7:26), restaurează chipul lui Dumnezeu în noi.

Există o asemănare între „suflarea de viață” pentru Adam (Gen. 2:7), ca să devină „fiul lui Dumnezeu” (Luca 3:38), și „Duhul... te va umbri” (Luca 1:35), prin care Isus devenea Fiul lui Dumnezeu întrupat pentru noi. Chipul obținut prin „suflarea de viață” s-a deteriorat, dar este refăcut prin chipul divin al lui Isus. Chipul Său creat prin Duhul este în continuitate deplină cu neprihănirea Sa dinaintea de întrupare (Ier. 23:5,6). Isus a luat păcatele noastre asupra Lui nu prin întrupare, ci prin jertfa ispășitoare (2 Cor. 5:21). El n-a venit la noi pentru o complicată existențială la păcat, ci pentru eliberarea noastră din complicitatea noastră existențială la păcat (Ps. 51:5; Rom. 3:23). El a fost „făcut păcat” prin jertfă, nu prin naștere. „Hristos... a suferit o dată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuți, ca să ne aducă la Dumnezeu” (1 Petru 3:18). Prin golirea Sa de Sine, Isus nu a renunțat la atribuțiile Sale morale și spirituale absolut neprihănite. Altfel, ce ar mai fi rămas din natura Sa morală ca să poată fi Ispășitorul păcatelor noastre? Apostolul Pavel afirma că Isus este „ogîndirea slavei” și „întipărirea Ființei” lui Dumnezeu (Evrei 1:3).

Comparația dintre chipul divin din omul Adam și chipul divin din omul Isus ne conduce la următoarea concluzie: Chipul divin în om este un dat prin creație, nu dobândit prin activități umane. Aceasta se aplică și la Isus. Deosebirea cea mare constă în faptul că Isus a păstrat acest chip nealterat prin dependența Sa de Tatăl. Prin analogie, refacerea chipului divin în noi este ceva primit de la Dumnezeu, nu realizat prin faptele noastre. Duhul Sfânt întipărește în noi chipul lui Isus, în timp ce noi primim la El prin credință (2 Cor. 3:18).

Într-o ordine a neprihănirii

Omul a fost creat și plasat de Dumnezeu într-o ordine a neprihănirii. Inițial, în întregul creație exista reciprocitate, complementaritate și armonie. Toate erau „foarte bune” (Gen. 1:31). Toate erau darul lui Dumnezeu. Nu exista distincție între sacru și secular. În această ordine, omul era responsabil în relația

sa cu Dumnezeu și cu restul creației. Toate manifestările omului aveau implicații morale. Prezența lui Dumnezeu era acceptată și reflectată de întreaga lume creată.

Chiar dacă raportul din Geneza 1 și 2 nu amintește despre un legământ între Dumnezeu și om, existau totuși elementele unui legământ: privilegiul, binecuvântările, condițiile ale rămânerii în ordinea neprihănirii și o avertizare cu privire la consecințele eventualei neascultări (Gen. 2:16,17).

În ordinea inițială, harul preceda Legea, iar ascultarea deriva din încrederea în Dumnezeu. Adam L-a crezut pe Dumnezeu pe cuvânt, fără să fi fost prezent la actele Sale creatoare. Deci Adam și-a început existența prin credință. Precedența divină în faptele creației, ale providenței și ale mântuirii așteaptă mereu răspunsul credinței noastre. Dovezile acumulate de-a lungul veacurilor nu elimină nevoia credinței noastre în Dumnezeu (a dependenței de El).

Rămânerea noastră în ordinea neprihănirii, prin credință, ne spune ceva esențial despre libertatea voinței cu care am fost creați. Mereu decidem în acord sau în dezacord cu Dumnezeu. Despre Adam și Eva ni se spune că erau „agenți morali liberi, capabili să aprecieze înțelepciunea și bunătatea caracterului lui Dumnezeu, dreptatea cerințelor Sale și erau cu totul liberi să aleagă supunerea sau neascultarea”.³

Libertatea noastră este limitată. Limitele voinței noastre libere se află exact în ordinea neprihănirii. Dar roadele acestei limitări sunt nelimitate (Rom. 2:7). Să ne gândim la natura libertății noastre și să nu renunțăm la perspectiva nemărginită a fericirii alături de Dumnezeu.

Suntem limitați și în sensul alegerii uneia dintre cele două alternative: binele sau răul (Gen. 2:17; Deut. 30:15). Este aceasta o „ofertă” prea săracă? Să nu uităm că Dumnezeu există într-o singură dimensiune morală – binele – și totuși El este infinit și fericit (1 Tim. 6:15,16). Când ne-a propus alegerea uneia dintre cele două variante, Dumnezeu a făcut-o în calitate de Dumnezeu care poartă în Sine doar binele. Varianta opusă ține de alegerea noastră și se traduce prin *a nu fi*.

¹ Jacques B. Doukhan, *The Literary Structure of the Genesis Creation Story*, Lucra de doctorat nepublicată, Universitatea Andrews, Berrien Springs, MI, 1978.
² Helmut Ott, *Created for Life*, Collegedale, TN, College Press LLC, 2009, pag. 13.
³ Ellen G. White, *Patriarhi și profeti*, pag. 48 orig.

Existăm prin creație divină, purtăm chipul lui Dumnezeu și am fost plasați într-o ordine a neprihănirii. Fiecare dintre cele trei este darul lui Dumnezeu. Când ne încredem în Dumnezeu, noi acceptăm să fim creaturile Sale după chipul Său și să trăim în ordinea neprihănirii Sale. Înainte de începutul nostru, n-am avut posibilitatea acestei alegeri. Acum o avem. Interesant, în Planul Mântuirii reactualizăm această triplă alegere și primim încă o dată acest dar întreit. Îl primim pentru acum și pentru veșnicie. ■

Adalbert Orban este pastor în Atlanta, Statele Unite.

Pensionar și misionar

Lucrarea la care suntem chemați constă în conlucrarea cu Domnul Isus. El dorește să ne iubim semenii și să lucrăm pentru salvarea lor, așa cum a lucrat și El pentru salvarea noastră. Domnul Isus a zis: „Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi” (Ioan 20:21).

Îndemnați de această sublimă poruncă a Maestrului nostru, noi toți trebuie să lucrăm cu mult zel acum, mai mult ca oricând.

Așa cum Domnul Isus l-a chemat pe Filip (Ioan 1:43), iar Filip a chemat pe Natanael (Ioan 1:45), tot așa și noi trebuie să chemăm pe aproapele nostru la Domnul. Această lucrare o vom face numai dacă și noi L-am găsit pe Domnul Hristos.

Eu sunt fericit că pot lucra pentru Domnul, deși de câțiva ani sunt pensionar. Dar și acum sunt gata să lucrez oriunde sunt chemat sau trimis. Nu vreau să trecă nicio zi fără să fi vorbit cu cineva despre Isus sau fără să dau cuiva o carte.

Lucrând pentru gabori

Locuiesc în Arad, unde susțin evanghelizări în grupe mici sau în bisericile unde sunt chemat. În Arad sunt mulți romi gabori și am observat că nimeni nu se ocupă de ei. O familie pe nume Gabor Rupî mă tot invita să merg la ei. Am ținut o evanghelizare de trei săptămâni în casa lor, apoi la o altă familie, în același cartier, încă trei săptămâni. Cu ajutorul Domnului, s-au decis pentru botez 25 de persoane.

Cu o altă ocazie, în urma unei invitații, am susținut o evanghelizare în localitatea Vinga, situată între Arad și Timișoara. Aici am adunat copii de pe stradă și, după ce i-am învățat poezii, texte biblice și cântece, am ținut programe cu ei în bisericile din Arad. În final, în urma lucrării Duhului Sfânt s-au botezat 3 persoane, botezul fiind oficiat de către fratele Cristian Toma, în biserica Agape din Arad.

În Serbia

În martie 2009, m-am gândit să vizitez două comunități din Serbia. În urmă cu 13 ani, fusesem invitat de Conferința din Novisad să predic la două evanghelizări ținute în localitățile Ecica și Iancomost. În prima localitate, au cerut botezul

18 persoane, iar în a doua localitate

45 au încheiat legământ cu Domnul.

În vizita din 2009, fratele Zarija Octavian m-a dus la Pancevo tot pentru o evanghelizare. El îmi spunea că au un cartier de maghiari, Voilovița, unde nu s-a ținut nicio evanghelizare. Programul l-am ținut în Biserica Penticostală din localitate, pe care am închiriat-o special. După cele 16 seri de evanghelizare, spre slava lui Dumnezeu, 31 de persoane și-au exprimat dorința de a fi botezate. Am fost rugat apoi să mai rămân încă trei săptămâni pentru studierea și aprofundarea doctrinei Bisericii Adventiste.

Transformarea

Seară de seară, venea și un bărbat cu plete și barbă. Am cerut pastorului să-mi dea câteva detalii despre acel om. Mi-a spus că acesta vizitează de mai multă vreme Biserica Adventistă. L-am rugat să-l invite la mine în cameră să stăm de vorbă, iar pastorul să-mi traducă. El a venit și am avut o discuție interesantă.

- Ce vă determină să ne vizitați în fiecare seară?
- Îmi place Cuvântul lui Dumnezeu, a răspuns el.
- Bine, dar toți ceilalți vor să încheie legământ prin botez cu Domnul. Nu ați dori și dumneavoastră?
- Ba da, aș vrea și eu.
- Aș dori să vă întreb ceva, dacă nu vă supărați.
- Nu mă supăr.
- În biserică ați mai văzut pe cineva cu un păr atât de mare (era mai jos de umăr) și cu barbă?
- Nu am văzut.
- Nu ați vrea să vă tundeți și să vă radeți?
- Ba da, aș vrea, dar nu am bani.
- Asta se va rezolva.

– Dar înainte de asta, frate Nagy, aş vrea să fac o baie. (Locuia într-o uscătorie de la bloc și nu avea baie și apă.)

– Măine, la ora 8, să fii la mine, i-am zis eu.

L-am dus la niște frați, unde a făcut baie, după care l-am dus la frizer pentru tuns și bărbierit. Serviciile frizerului costau 300 de dinari. Eu nu aveam niciun dinar. În timp ce îl tunde, am plecat să caut bani. Când m-am întors, am întrebat frizerul unde este persoana pe care i-o adusesem, și mi-a arătat pe cineva pe scaun. Am rămas uimit să văd, în locul bătrânului pe care-l adusesem, un tânăr de 30 de ani. În final, și el a fost botezat.

La drumuri și la garduri

În timpul evanghelizării, dimineața mergeam la piață, ca să ofer literatură celor ce vorbeau românește sau ungu-rește. Acolo am văzut un grup de oameni care vorbeau românește. M-am dus la ei și i-am invitat la evangheliza-rea care se ținea seara, nu departe de piață. Înainte de a ne despărți, una dintre femei m-a chemat la ea acasă. Așa am aflat că și ea ar vrea să se boteze.

În fiecare zi făceam vizite acasă la cei care doreau să se boteze și studiam împreună. Am ajuns și la familia

Vetei Roștaș, care m-a chemat la ea acasă, unde m-am împrietenit cu soțul ei, Rupi, și cu soacra ei. I-am inviat la biserică, i-am pregătit pentru botez și s-au botezat.

Pe 16 mai 2009, cu ajutorul Domnului, au fost botezate 33 de persoane, dintre care cu două lucruse fratele Zarija, pastorul local. A fost un program foarte frumos, cu sala arhiplină și cu prezența fratelui Miodrag Zivanovic, președintele Uniunii Sârbe. A mai fost prezent fr. Ordog Robert, secretarul Conferinței Novisad și fr. Sinisa Malijik cu soția, Natașa. Ea a fost traducătoarea mea pentru limba sârbă, de-a lungul întregii evanghelizări. Botezul s-a încheiat cu o masă de părtășie.

Îi mulțumesc Domnului pentru ocazia pe care mi-a oferit-o. Sunt în continuare gata să răspund, ca și Isaia, oricând Domnul îmi va cere.

În încheiere, doresc să îi încurajez pe toți cei care sunt „rezerviști” să activeze în continuare în via Domnului și, sub călăuzirea Duhului Sfânt și prin harul Domnului Isus, să aducă multe suflete la mântuire. ■

Ianos Nagy este pastor pensionar.

Urme pe Stâncă

Luna iulie în istoria adventistă

1 iulie 1849 – Apare primul număr al revistei *The Present Truth* (Adevărul Prezent), prima revistă editată de James White, după octombrie 1844. Revista avea 8 pagini și un tiraj de 1.000 de exemplare, iar tematica era aproape în totalitate legată de problema Sabatului biblic. Au fost tipărite pe credit, apoi duse în casa familiei Belden, unde, cu multă rugăciune și credință, au fost pregătite pentru poștă. Până la sfârșitul lunii septembrie, se tipăriseră deja trei numere, iar banii și reacțiile primite i-au convins să continue.

28 iulie 1849 – Se naște James Edson White. Este cel de-al doilea copil al lui James și al lui Ellen White, cunoscut pentru eleganța hainelor din anii de școală, pentru îmbolnăvirile frecvente din copilărie, dar și pentru implicarea activă în lucrarea de publicații și în misiunea pentru negri. La 15 ani, începe să lucreze la Tipografia Review and Herald, iar din 1877 este chemat la Pacific SDA Publishing, unde,

împreună cu F. E. Belden, vor scoate prima carte de imnuri pentru Școala de Sabat. În 1894, Edson va construi celebrul *Morning Star*, vasul ce a fost dotat cu o mică presă de tipărit, un laborator pentru fotografii, o capelă și câteva dormitoare, pentru el și colaboratorii săi. Cu acest vas, vor călători pe Mississippi pentru a educa și a evangheliza populația de culoare. Ca mărturie a chemării lui Dumnezeu, în doar 5 ani va reuși să înființeze 50 de biserici și numeroase școli. Vasul va eșua în 1905, dar Edson va continua să fie activ în diferite ramuri ale lucrării până la moartea sa, în 1928.

16 iulie 1915 – Se stinge din viață Ellen White, în locuința sa de la Elmshaven. Ultima Sesiune a Conferinței Generale la care participase activ a fost cea din 1909, după care s-a devotat în mare parte scrisului, reușind să termine în ultimii ani de viață: *Mărturii, volumul 9, Faptele apostolilor și Slujitorii Evangheliei*. Ultimul manuscris, rămas neterminat, este al cărții *Profeți și regi*. În dimineața zilei de 13 februarie, a căzut foarte grav, ultimele 5 luni din viață petrecându-le în pat sau în scaunul cu roțile. A fost înhumată alături de soțul ei pe 24 iulie, în cimitirul Oak Hill din Battle Creek. Avea 87 de ani. ■

Adrian Neagu, pastor

În sunetul anilor

„...vedem cum ni se duc anii ca un sunet” (Psalmii 90:9)

Într-o seară de mai, când toată natura cânta odă vieții, a fost smulsă dintre noi suflarea unui mare om al lui Dumnezeu.

Pastorul Nelu Dumitrescu s-a născut pe 10 ianuarie 1928, în Policiori, comuna Scorțoasa, județul Buzău. Tatăl său, Ene Dumitrescu, a cunoscut credința adventistă pe frontul Primului Război Mondial și a imprimat în mintea și în inima copiilor săi pasiunea credinței în revenirea Domnului Isus. Nelu, fiul său, a crescut în atmosfera frumoasă a statorniciei în credință și a dragostei pentru misiunea creștină. De la mama sa, Dumitra, a învățat să fie tolerant și îngăduitor cu limitele semenilor săi.

Împreună cu frații și cu surorile sale – Lucica, Virgil, Paul și Magdalena – au trăit greutățile perioadei interbelice. Într-o școală patronată de preotul satului, era greu pentru un copil adventist să-și trăiască bucuria copilăriei și a credinței. Amenințat cu exmatricularea, cu bătaia și cu alte forme de represiune, a ales să-I rămână credincios lui Dumnezeu, asumându-și riscurile.

Încă de copil mergea din sat în sat și din târg în târg împreună cu tatăl său vestind oamenii împlinirea profetică și timpul celei de a doua veniri a Domnului Isus. Într-o ocazie, tatăl său a fost arestat și trimis pe jos de către jandarmi din post în post, arătat lumii ca un impostor și acuzat că a organizat adunări ilegale în ziua de sâmbătă. Nelu a fost nevoit să caute un avocat și să meargă la Curtea Marțială pentru a interveni în favoarea tatălui său. Acolo, el însuși a fost reținut de autorități, pentru că distribuia literatură religioasă, considerată dăunătoare pentru biserica dominantă. Avea 17 ani. În ciuda furiei celor care îi arestaseră, Dumnezeu le-a demonstrat că îi iubește și este întotdeauna alături de luptătorii Săi.

Pe 15 septembrie 1945, tânărul Nelu Dumitrescu a primit botezul și a fost catehizat

de către fratele Dasoveanu. Înțelegând că religia pe care o adoptase era o religie a „Cărții”, și-a dat seama că trebuie să aibă o bună pregătire intelectuală și teologică. Așa că începe cursurile liceului la Buzău și le continuă după Război, la Liceul „Mihai Viteazul”, din București.

În 1947, se înscrie la Școala Misionară de la Stupini, Brașov, de unde este nevoit să plece la încheierea anului trei, când Partidul Comunist, ajuns la putere, rechiziționează școala. Își va încheia studiile la Seminarul Teologic din București, în 1953. Își începe activitatea de pastor în bisericile din Bucureștii Noi, Crinul, Sudiți, Greci (Sitaru) și Moara Micșunești, sub îndrumarea fratelui Pascu Ion.

Pe 14 iulie 1957, se căsătorește cu tânăra Magdalena Gheorghită. Cu timpul, li s-au născut patru copii: Gabriel, Cristian, Lucica și Cosmin. N-au scăpat nicio clipă din vedere educația copiilor lor, cu scopul de a-i ajuta să-L iubească pe Dumnezeu și să primească, prin alegere proprie, credința pe care ei, ca părinți, o împărtășeau și o trăiau cu bucurie și plăcere.

Începând cu anul 1960, a fost contabil și apoi trezorer al Uniunii Române.

Pe linie academică, a îndeplinit, concomitent cu celelalte însărcinări, funcția de profesor la Seminarul Teologic Adventist, în perioada 1960-1985.

Hirotonirea i-a fost refuzată de autoritățile vremii timp de aproape 25 de ani, până pe 4 ianuarie 1975, când a fost hirotonit în biserica Grant din București.

În 1978, s-a înscris și a urmat cursurile Institutului Teologic Ortodox de grad Universitar din București, luându-și licența în 1982. În 1978, a absolvit și un curs de vară, organizat de Universitatea Andrews, din SUA, la Collonge, Franța. Apoi, în 1980, a absolvit un curs de pastorație organizat de Institutul Teologic Adventist din Friedensau, Germania. În anul 1985, a participat la un seminar internațional pentru perfecționarea pastorilor și a profesorilor.

Din 1985 până în 1992 a fost director al Seminarului, iar odată cu înființarea Institutului Teologic Adventist de grad universitar a fost numit rector până în 1997. Preda cursuri de istorie adventistă, drept bisericesc și teologie biblică. A fost iubit și apreciat de studenți, care îi păstrează o amintire deosebită.

În 1985, a fost ales secretar al Uniunii de Conferințe din România. Au fost ani de profunde lupte sufletești.

Între 1985 și 1990, a fost membru al Comitetului de Cercetări Biblice din Elveția, comitet care a publicat rezultatele cercetărilor

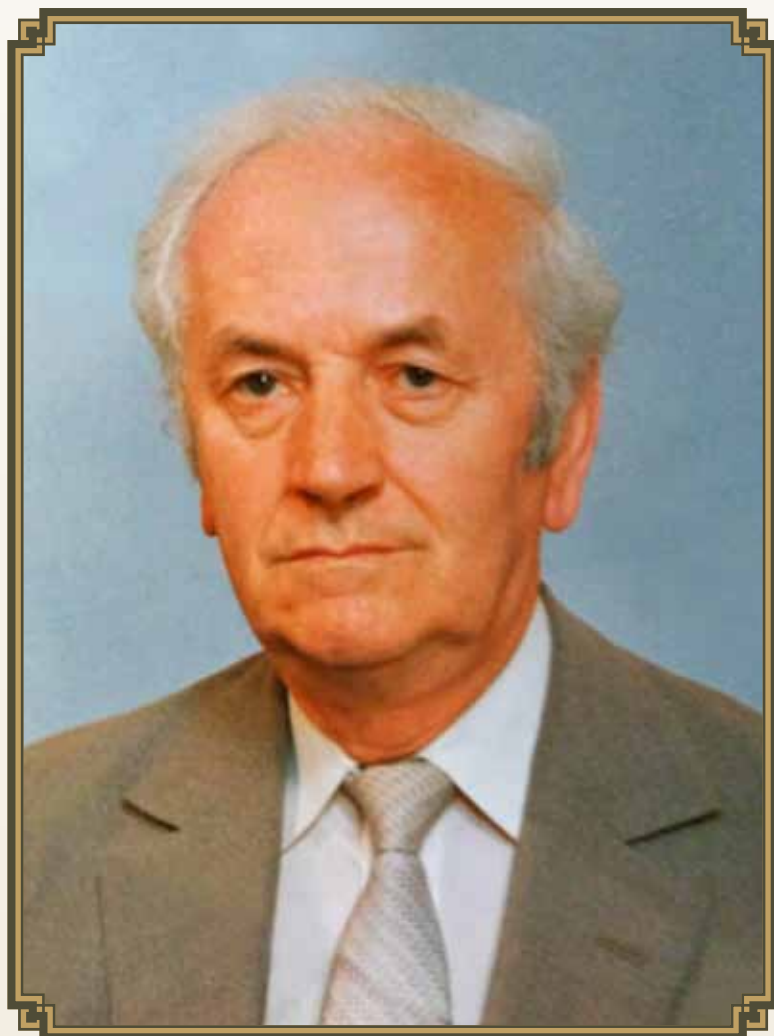

în trei volume de specialitate teologică. În anul 1986, a participat la Conferința biblică internațională, cu subiectul: Profețiile din Daniel și Apocalipsa – interpretarea lor. În 1987, a absolvit Extension Course al Universității Andrews, din Statele Unite.

Între 1990 și 1995, a fost chemat să slujească Biserica Adventistă din România, în calitate de președinte. A avut misiunea să formeze o nouă generație de conducători pentru vremuri de libertate.

În 1995, renunță să mai fie președinte al bisericii, spunând că a venit vremea ca cei mai tineri să contribuie cu elanul și potențialul lor la dezvoltarea bisericii pe care o iubea. Dar n-a renunțat să trăiască viața palpitantă a Bisericii Adventiste în vremuri noi. Într-un moment dificil, a fost rugat să preia biserica Dynamis. N-a refuzat, în ciuda faptului că avea o situație familială dificilă.

În iunie 1996, Magdalena, soția sa, încetează din viață, în urma unei lungi suferințe. Eforturile lor comune pentru slujire se văd astăzi în biserici, mai ales în copiii și tinerii care au beneficiat de rezultatele muncii lor. În 1997, fratele Nelu Dumitrescu se pensionează, însă continuă să lucreze ca și mai înainte. Spiritul lui de sacrificiu pentru alții n-a cunoscut limite. Sola Scriptura, Speranța TV, Radioul, Editura și penitenciarele au fost terenul său de lucru.

Ultimul candidat botezat din penitenciare, o doamnă contabilă, mărturisea că a vizitat-o în penitenciar cu studiile biblice de 87 de ori. Trageți dumneavoastră concluzia! A participat la activitatea de traducere a următoarelor lucrări: Ellen G. White – *Hristos, Lumina lumini, Profeți și regi, Tragedia veacurilor*; F. D. Nichol – *Iată El vine!*

La 1 august 1997, se recăsătorește cu Otilia Constantinescu, care a slujit 34 de ani ca secretară în cadrul Uniunii de Conferințe. Împreună au continuat activitatea de păstorie. În 1998, s-au mutat la Câmpina, unde a îndeplinit diferite funcții în comunitatea locală și a răspuns diverselor chemări în toate conferințele și bisericile unde a fost solicitat. Cu o deosebită plăcere a lucrat în biserica Betleem din Ploiești împreună cu frații săi romi.

Alergarea i s-a încheiat brusc în seara zilei de 5 mai 2011. Inima i-a spus: „Până aici am lucrat pentru tine, de-acum odihnește-te ca să te întâlnești cu Regele tău!”

Un prieten drag lui, pastorul Aurel Pălășan, scria ca un omagiu: „...pe altarul inimilor și în memoria noastră, a tuturor, va fi aprinsă întotdeauna lumina prețuirii, a recunoștinței și a aducerii-amine a aceluia care a fost printre noi distinsul și eminentul nostru coleg, pastor și sfătuitor în momente de răscruce... El a intrat în istoria Bisericii Adventiste din România deoarece a iubit și a slujit această biserică până în ultima clipă a vieții sale cu o credință nestrămutată, cu hotărâre și statornicie, cu gânduri deschise și dăruire totală...”

Printre noi, în lucrarea Domnului, locul său rămâne acum vacant. Cine îl va înlocui, mai mult decât amintirea?

„Iată-mă, Doamne!” răspund urmașii săi.

„...a murit... și a fost ADĂUGAT la poporul său.” (Gen. 25:8) ■

Redacția revistei Curierul Adventist

Acest articol este al III-lea dintr-o serie de patru articole dedicate lecturii creștinului. Primele două sunt **Cititul ca un drum** (aprilie) și **Al treilea sens** (mai).

Cândva în copilăria timpurie, părinții m-au învățat cum se așază cărțile ca să nu se dărâme, când sunt una peste alta. Însă pe lângă echilibru și estetică, am învățat că, în funcție de locul așezării, se pot așeza și după valoare, deci nu oricum. Iar valoarea e dată de conținut. Deci, pentru a așeza bine o carte, trebuie să știi ce scrie în ea. Și onorezi cele scrise, la fel ca fotografiile celor dragi, așezându-le frumos și la vedere, într-un loc accesibil.

Locul unde stau cărțile poate transmite ceva din legătura dintre ele și cel care le citește. Unele cărți sunt mai aproape: pe noptieră, în geantă, pe telefonul mobil – altele mai departe: în pod, în pivniță, în cutii. Unele se simt mai aproape în inimă – devoționalele. Altele se țin în mână – manualele. Și așa se constituie biblioteca – aproape, departe, acolo unde ne așezăm cărțile. Frecvent, trecem printre cărți – unele rămân hârtie și cerneală, iar altele ne rămân la căpătâi, la o mână distanță.

Cărțile acestea, de căpătâi, aproape de cap, pășesc în intimitatea gândirii noastre. Căpătâiul este locul unde ne așezăm capul în siguranță, unde ne putem articula gândurile ca într-un sanctuar. Acolo, Dumnezeu ne poate întâlni mai ușor. În pregătirea aceluia spațiu, capul nostru inevitabil se (a)pleacă (Geneza 28:11) pentru a primi susținerea pe care nu și-o poate oferi singur – când se întâlnește cu limita lui simplă –, în nevoia de odihnă și regăsire. Când la acel căpătâi ni Se descoperă Dumnezeu, ni se actualizează experiența Betelului. Cu ocazia acelei experiențe, Iacov a înțeles că marginea lumii sale spre lumea lui Dumnezeu poate fi chiar în cele mai surprinzătoare locuri. Și apoi Dumnezeu rămâne perpetuu la căpătâiul nostru. Atunci când întâlnim oameni care au același căpătâi spiritual, legăturile realizate au trăinicia aceluia capăt pe care ne-am întâlnit și în care ne săpăm temelia. Iar când întâlnirea este mediată de carte, aceasta devine, pe multe planuri, carte de căpătâi. Cuvintele ei îl odihnesc și îl întăresc pe cititor, întrucât în ea, cititorul se regăsește în istoria, idealurile, trăirile, speranțele de acolo – de aceea cartea de căpătâi, pe lângă siguranța pe care o oferă, este și cartea de care nu te poți despărți. Ca atare, Biblia oferă experiența unui capăt care duce spre veșnicie.

Acest Capăt de la căpătâi este condiția aprecierii complete a Cărții Cărților. Din perspectiva mântuirii, ea este capătul cărților. Din aceeași perspectivă cu dimensiuni veșnice, fără acest spațiu interior, omul ar fi numit simplu „fără căpătâi”. Expresia comună nu are menirea să arate relația cuiva cu Dumnezeu, ci subliniază importanța direcției, a rostului, a identității cuiva. Fără căpătâi, omul e în derivă.

Drama contemporană în ce privește destinația omului provine din profitabilitatea acestei confuzii pentru

furnizorii de produse și servicii. De aceea, a fi fără căpătâi este la modă. A fi versatil, polivalent, pururi călător, maleabil, alunecos, având mereu capacitatea de a fi ceea ce vrei, când vrei, a devenit dezideratul devenirii personale în care să „investești”. Consecința tragică este aceea că omul nu mai apucă să se umanizeze și își consumă existența pe drumul spre umanitate. Unii deja trăiesc (sic) în această umanitate, iar alții nu, pentru că nu termină „școala” vieții și apoi să trăiască; nu au terminat „abecedarul,” dar se termină viața.

Totuși omul trebuie să își pună capul pe ceva. Gândurile sale nu pot să leviteze în neant. Având nevoie de susținere, caută diverse căpătâie. Adesea, acestea sunt seriale – la cinema, la TV, chiar și în cărți; însă acestea

devin tovarăși de căutare, nu stâlpi de susținere. Și când ar apărea vreun capăt, acel capăt nu se întâlnește nici cu idealul, nici cu speranța. Episoadele rămân produse dependente de consum, ca să poată apărea următorul episod. Consumatorul trăiește în sevrajul așteptării următoarei apariții, ecranizări, știri, următorului roman sau a următorului gadget. În încercarea de a găsi finalitatea existenței și refuzând să accepte cadrul propus prin creație, omul (recent) propus încearcă multe surse, dar nu sfârșește decât găsind puțuri crăpate, fără apă (Ieremia 2:13) – pierde capătul divin și veșnic al existenței sale.

Refuzul strident nu e comun printre creștini. Însă uneori, se poate observa printre ei un refuz funcțional, nu complet și fățiș, având o formă de acceptare a izvorului divin, dar păstrând discret legătura cu sursele lumii. Pare a fi o formă hibridă în care sunt folosite criteriile duble, dar absurdul ei frizează paroxismul ridicolului inconștient. Ilustrativ, să ne imaginăm oameni mergând la munte, găsind un izvor cu apă și punând acolo o băutură artificializată „la răcit,” cea din urmă fiind și ea tot *cu* apă. La fel este citirea Bibliei și a romanelor *Harry Potter*, *Twilight* și altele asemenea, apreciindu-le pe acestea din urmă pentru motivele creștine folosite. Similar, la un nivel mai adult, ar fi (ab)uzarea parabolei administratorului incorect pentru justificare în fața propriei conștiințe fiscale a bogățiilor nedrepte.

Contrastul absurd dintre elementele de mai sus apare atunci când cunoaștem în mod autentic scara care suie la cer. Când locul în care ești devine poarta cerului, căpătâiul pe care te odihnești nu numai că își schimbă sensul, dar noua percepție te provoacă să acordezi mediul la acea viziune: casa devine a lui Dumnezeu, acel loc devine un reper și Dumnezeu înaintașilor devine și Dumnezeuul tău. Ulterior, deși realitățile lumii și oamenii cu care ne întâlnim nu se bazează pe același Cuvânt, legătura ta cu Dumnezeu va fi suficientă pentru a-l permite să îți aducă Împărăția acolo unde ești; însă ținându-te de ea ca de viață (Geneza 32:24-28). Atunci, prin Cuvintele Sale așezate la căpătâiul tău, Dumnezeu îți va vorbi și te vei putea întâlni cu oricine, chiar și cu dușmani, și să vă îmbrățișați (Geneza 33:4) – fapt valabil indiferent de mediul în care are loc întâlnirea – fie prin scris, fie virtual, fie în carne și oase. Categorie, în casa/gândirea ta, devenită acum a lui Dumnezeu, vor veni musafiri, dar, având Cuvântul lui Căpătâi (nu doar ornament, afiș sau legitimație), îi vei putea recunoaște și îmbrățișa. Și atunci ceea ce vă leagă de Cer se va vedea, chiar dacă veniți din direcții diferite. ■

Laurențiu Nistor este bibliotecar-șef la Institutul Teologic Adventist.

SĂ NE CUNOAȘTEM FAMILIA ADVENTISTĂ

LITUANIA

Republica Lituania este cel mai mare și mai sudic dintre cele trei state baltice. Are un teritoriu de 65.300 km² și o populație de 3,3 milioane de locuitori. Este un stat independent din octombrie 1991, membru al NATO și UE. A avut una dintre economiile cu cea mai mare creștere din Europa. Capitala este la Vilnius. În ciuda dimensiunilor destul de reduse ale teritoriului de azi, Lituania a fost, în sec. al XIV-lea, unul dintre cele mai mari regate ale Europei, ocupând o mare parte din Belarus, Ucraina și Rusia de astăzi. Religia predominantă este cea romano-catolică și are un număr mult mai mic de creștini ortodocși.

Pe acest teritoriu, mesajul adventist a fost predicat încă de la începutul secolului XX, pe vremea când țara făcea parte din Prusia. După 1919, odată cu proclamarea independenței, se înființează mici grupe de credincioși adventiști în multe zone ale țării, în 1924 fiind deja 130 de membri. În 1925, se deschide primul depozit de literatură și începe publicarea primului periodic. În 1927, biserica este recunoscută oficial ca societate religioasă, iar în 1929 se publică prima carte de imnuri. După cel de-al Doilea Război Mondial, din cauza persecuțiilor, foarte mulți membri adventiști de origine germană părăsesc țara, lăsând în urmă pe cei câțiva lituanieni și doi pastori. Totuși, în ciuda dificultăților, biserica a reușit să se mențină vie și chiar să crească.

Abia în 2008, Biserica Adventistă de aici va fi recunoscută oficial de guvern ca biserică. Astăzi, după ultima statistică oficială, în câmpul lituanian sunt 17 biserici și 867 de membri. Un interes deosebit este acordat misiunii pentru tineri – un domeniu în care biserica s-a bucurat de succes, în ultimii ani. În ciuda societății secularizate și a dificultăților de tot felul, credincioșii adventiști de aici sunt *sare și lumină* pentru o lume fără gust și aflată în întuneric. ■

Adrian Neagu, pastor

Nu pierde VARA!

Probabil că a scrie tinerilor aici, într-un spațiu al slovei tipărite, este ca și cum ai vorbi la ora de rugăciune din Sabat dimineața celor care nu vin de obicei la acea oră. Dar hai să ne facem iluzia că de astă dată vin! Și, oricum, sperăm că măcar părinții citesc partea lor.

Oferta verii pentru tineri

Urmează o vară care, meteorologic vorbind, se anunță a fi interesantă și cu surprize. Probabil că încă nu ai un plan, deși de obicei te faci că ai avea și presupun că ai doar intenția de a te distra, desigur în sensul creștin al cuvântului. Mai bănuiesc și că te afli în căutare de modalități.

Nu-i un lucru rău dacă vrei să reîncarci bateriile. Ba chiar e foarte bine dacă găsești o formă de recreere după care, la toamnă, să fii mai eficient decât acum.

Mă gândesc la ce ai putea face. Probabil că vreo câteva zile sau o săptămână la mare este deja pe lista de intenții. Va fi cald, vei bea tot colorantul de pe piață și vei aștepta nopțile ca să confunzi bruma de răcoare cu gustul distracției. Probabil că rețeta conține și „clătirea ochilor” și ascultatul „de nevoie” al manelelor și a ceea ce va fi vara asta declarat hit. Bănuiesc că ai economiile tale pe lângă bonusul oferit din sentiment de vinovăție de părinții tăi, care, fie sunt prea ocupați, fie sunt departe, ți-au oferit bani.

Văd lângă tine băieți și fete, vă văd încercând marea prea îmbrăcați sau prea dezbrăcați.

S-ar putea să fie interesant!

O altă posibilitate ar fi să mergi pe munte. Să-ți aerisești plămâni și creierul; să-ți limpezești privirea în locuri și pe un orizont mai puțin pătat de privirile obișnuinților; să îți impui să nu arunci gunoiul pe jos, să lași în urma ta „lună”. Dar să nu crezi cumva că muntele este o opțiune de rai în sine! Pentru că și acolo te poți purta ca un barbar,

ciopliind copacii, rostogolind stâncile, arzând iarba, aruncând conservele și plasticul peste tot.

E adevărat că șansa de a-ți limpezi privirile este mai mare decât a ți le „clăti” pe trupurile umede ale unor „mioare” de pe plajă; desigur că orizontul s-ar putea să fie mult mai nuanțat de crestele munților decât de valurile adolescenței în formare sau a unor curbe de înotătoare în nisip.

Dar, dacă reducem totul la timp, și marea, și muntele sunt egale, prin urmare nu are importanță unde, ci mai ales cum îți vei petrece acest timp. Dacă te cobori, observă nevoile, pentru că vor fi mai multe. Duhul lui Dumnezeu îl purta pe Samson, care prefera să coboare mereu (Jud. 14:1,5,7,10), și îl ducea să vadă nevoile semenilor săi, dar el nu vedea decât orga de lumini de la discotecă, trupuri, ademeniri.

Du-te la mare și, măcar o zi, stai lângă echipele de colportori, care încearcă să strecoare clipe de viață în pustiul celor ce caută, iar, uneori, nici măcar nu știu ce caută. Găsește pe cineva implicat în proiectul „Student Valdenz” (în București, Brașov, Iași sau Timișoara) și măcar o zi din cele care oricum îți vor trece, alătură-te lor, poate chiar și numai pentru rugăciune ori pentru răgazul de a asculta una dintre experiențele lor. Ar fi de-ajuns.

Dacă te cobori, vara asta, nu te tăvăli în noroi, păstrează-te în lumină!

Dacă te-ai decis să urci, nu te încumeta și nu te crede la o așa înălțime încât să-ți permiți să rostogolești mizerii, încât să crezi că te-ai calificat ca să privești de sus. Nu frige toate animalele pe care le-ai găsit în galantar! Și nu distruge locuri! Privește cu atenție la trecătorii singuratici pe care îi vei întâlni; și să știi că, în mulțimile cele mai aglomerate și în singurătățile cele mai „singure”, căutarea, frământările, durerea sunt la fel. Nu uita, dacă urci, că aventura este periculoasă.

Extra-ofertă

Mai ai și alte două opțiuni:

Caută pe paginile de tineret ale fiecărei conferințe și găsește taberele creștine din această vară. Mergi acolo. Pune lângă sacul de dormit sau lângă periuta de dinți și Scriptura. Vor fi ocazii foarte multe și frumoase în care vei putea citi singur sau împreună cu ceilalți. Pune tot acolo și decizia de a nu-i coborî pe ceilalți în banalități și năravuri ieftine, ci de a-i urca o secundă mai sus, către alte orizonturi. Du-te și fii cel care emană atmosferă pozitivă, de bucurie. Nemulțumiri vor fi deja acolo. Decide-te să observi și să încurajezi lucrurile frumoase pe care organizatorii vor încerca să le ofere; construiește împreună cu ei mai înalt pentru cei ce nu și-au propus inițial decât să consume.

A patra opțiune ar fi aceea de a transforma vacanța ta într-un dar pentru Dumnezeu.

Așa cum El, la fiecare vizită pe pământ, Se dăruiește și nu vine să-Și „clătească ochii”, ci ca să ne vadă durerea și să o aline. Așa cum fiecare vacanță a Lui pe pământ a fost una de sacrificiu, de salvare, Îi poți dedica și tu această vacanță Lui.

Indiferent dacă pleci cu un grup de inițiativă în Africa, America de Sud ori Asia islamică sau pleci prin casele românilor cu o veste bună, ai șansa să-I faci un cadou lui Dumnezeu. Îl va primi cu cea mai mare bucurie.

Ofertă pentru părinți

Dacă ar fi să începem ca la școală, discursul ar suna așa: *Stimați invitați, domnilor profesori și dragi părinți, urmează vacanța mare!*

Pentru fiecare dintre dumneavoastră termenul se traduce prin *cheltuială, foarte posibile conflicte, îngrijorare, resemnare, lărgirea prăpastiei*. Probabil că vă spuneți: „Nici anul acesta nu pot pleca în vacanță” (știm cum e, am spus-o de multe ori).

Dar copilul meu ar trebui să plece. Și acestea fiind spuse, avem de ales dacă îi înmănăm cash-ul, instrucțiunile, dădăceala și apoi pleacă spre oriunde cu oricine sau rămâne și el în austeritate. Dacă pleacă, e posibil ca, ascunzându-se de mama, tatăl să îi înmâneze cardul sau mama, ascunzându-se de tata, să îi strecoare cash-ul, iar copilul să plece cu sentimentul: *Doamne, ce bine e că atunci când doi concurează, al treilea câștigă!*

De cele mai multe ori, din lipsă de bani, dar mai ales de timp și din comoditate, preferăm să-i expediem pe copiii noștri oriunde, la bunici, în tabere, la prieteni.

Va fi încă o vară, și eu, ca părinte, aș putea proceda la fel ca în fiecare vară trecută. Dar s-ar putea întâmpla și diferit. Aș putea să mă trezesc mâine dimineată și să îmi spun: *Favoarea de-a fi lângă copilul meu durează foarte puțin, apoi vom fi doar musafiri, unul în viața celuilalt. Răgazul de a-i înlesni creșterea este un cadou foarte scurt și unic. Ce-ar fi ca măcar vara asta să-i ofer mai mult decât banii mei? Să-i fiu alături. Și dacă simți că vrei să se întâmple minunea de a petrece o parte din această vacanță cu el, cu copilul tău, atunci leagă gura foarte strâns, lasă acasă cicăleala (o vacanță de cicăleală*

e mai rea decât o nevacanță). Dacă te decizi să fii cu el pentru câteva zile, reînvață să te joci, redescoperă ce înseamnă să te cobori la mintea lui. Redeschide temnița în care ai ferecat bucuria, în care ai ascuns lumina, în care ai încătușat răgazul. Dacă pleci împreună cu copilul tău, îngrijește-te de adăpost și de hrană și, în rest, mergi pe mâna lui, vei câștiga de două ori: o dată că altcineva face planurile și a doua oară că vei putea citi din necuvinte cam ce mai visează copilul tău. Nu-i un lucru puțin. **În visele celor dragi ai noștri se poate citi doar când le dăm răgazul să viseze.**

E bine să știi

Oricine-ai fi, tânăr sau în vârstă, nu pierde vara jucându-i pe cei care pleacă în vacanță sau au bani de concediu; nu toate vacanțele costă și nu toate vacanțele care costă sunt obligatoriu frumoase; nu pierde vara jelindu-te că nu poți pleca foarte departe și nici pentru că alții o vor face; nu pierde vara murmurând că va fi prea multă ploaie sau caniculă; nu lăsa timpul să macine bucurii negăsite, pentru că te-ai mulțumit să-ți imaginezi că nu există; nu pierde vara fără să citești o carte, fără să înveți ceva nou, fără să mergi într-un loc diferit de cel pe care îl bătătorești în fiecare zi; nu lăsa această vreme să curgă fără amurguri savurate, fără izvoare gustate, fără căldură împărtășită cu alții. Dacă vrei, poți vedea numai gunoaiile turiștilor, numai nevesmintele celor tineri, numai lipsurile din buget, numai dezmățul care curge puhoi și nefericirea. Dar tot dacă vrei, poți vedea ocazii de a rosti cuvintele Împărăției, poți descoperi momente irepetabile, poți să te bucuri de prietenii alături de care nu ai mai petrecut secunde de multă vreme, poți să te întorci către ai tăi, poți să te bucuri de fiecare dar pe care oricum Dumnezeu îl așază în calea noastră. Tu decizi dacă vrei, însă, te rog, **NU PIERDE VARA!** ■

Daniel Chirileanu este directorul Departamentului de Tineret la Uniunea de Conferințe.

Lumini din Lumină

– liceele adventiste din România –

Până la Revoluția din decembrie 1989, credința în Dumnezeu era o opțiune care aducea multe dezavantaje. Mai mult decât atât, mărturisirea credinței era un act de curaj, urmat deseori de repercusiuni. Vremurile s-au schimbat, iar schimbarea a adus oportunități pe care doar imaginația le întrezărea. Una dintre aceste oportunități o constituie posibilitatea organizării unor instituții de învățământ reglementate după filosofia educației adventiste. Astăzi, la mai bine de douăzeci de ani de la Revoluție, în toată țara sunt răspândite grădinițe, școli și licee, în care copiii și tinerii adventiști își pot obține cele mai însemnate cunoștințe pentru viață.

La sfârșit de an școlar, liceele adventiste își prezintă activitatea și evenimentele desfășurate.

Liceul Teologic Adventist „Ștefan Demetrescu”, București

Școlile, altădată centre ale intelectualismului, au devenit locuri în care educația se suspendă. Cândva aveau rolul să te ridice undeva de unde să-ți fie rușine să cobori. Azi, cele mai multe te coboară acolo unde n-ai fi vrut să ajungi. Deși jungla verde este în regres, jungla cenușie a civilizației se află în expansiune.

Însă nu totul este o junglă. Plante prețioase cresc și în sere. Locuri în care ești ridicat pot fi găsite încă. Educație calitativă se face, iar Liceul Teologic Adventist „Ștefan Demetrescu” din București este un astfel de loc. În acest an au deschis Biblia: Doina, Mihai, Laurențiu, Daniel și Adrian. Au rostit cuvinte cu sens Loriană, Luminița și Anca. Au folosit formule eficiente Manuela, Corina, Tibi, Rodica, Gabi și Sergiu. Ne-a încântat Mihai, am alergat cu Gabi și ne-a alinat Claudia. Ne-au vorbit în „limbi îngerești” Loriană, Elida și Aurelia. Decorul fascinant a fost pictat de Adriana, iar Mirela a deconectat psihicul nostru. Dan a folosit multă logică și a făcut economie. Cristi ne-a orientat, iar Laurențiu a scris o cronică.

Profesorii amintiți au sfidat cenușii junglei și au intrat în „sera” liceului. Au legat „plantele” cu premii de excelență, au fixat țărșii integrității și au udat. Cea mai bună apă a fost cea a botuzului. Patruzeci de plante au fost culese anul acesta din sera școlii. Coapte, roșii...

Ce loc prietenos! Am renunțat la iluziile Amazonului sau ale Cascadei Victoria. Sunt jungle îndepărtate și periculoase. Am descoperit mai aproape o seră cu plante prețioase – Liceul Teologic Adventist „Ștefan Demetrescu”. Mă grăbesc să intru... În mod sigur s-a mai copt ceva. Abia aștept să gust!

Adrian Mihalcea, directorul Liceului Teologic Adventist „Ștefan Demetrescu”

Liceul Teoretic „Muntele de Foc”, Câmpenița, jud. Mureș

Împlinirea a 10 ani de la înființare, acreditarea ciclului primar și gimnazial, Ziua Porților Deschise au fost evenimente care au făcut din anul școlar 2010-2011 unul special. A fost special și pentru că elevii, profesorii și părinții au conlucrat la realizarea unei educații adventiste de calitate.

Numărul elevilor a crescut, astfel că, în anul școlar care tocmai s-a încheiat, au pășit pragul școlii noastre 112 elevi. Începând din acest an, copiii maghiari au avut posibilitatea de a învăța în limba maternă la grădiniță și în clasele primare. Elevii de liceu s-au perfecționat în specializarea „științe ale naturii”. Liceul pune accent pe materii de specialitate: biologie, chimie, fizică și, în special, educație pentru sănătate, cu dezvoltări potrivite în domeniul nutriției sănătoase, a prevenirii bolilor caracteristice civilizației moderne, precum și a remediilor simple, fiziologice.

Educația este promovată de 23 de cadre didactice dedicate profesiei lor, care transmit nu numai informații academice, ci și valori fundamentate pe Biblie.

Elevii sunt implicați și în activități și experiențe de învățare adecvate vârstei, care urmăresc dezvoltarea caracterului și formarea unor deprinderi sănătoase.

Deși situat în mediul rural, Liceul Teoretic „Muntele de Foc” din Câmpenița este o școală modernă și primitoare. Baza materială în continuă îmbunătățire, cadrele didactice calificate, cu experiență, căldura și dragostea cu care sunt tratați elevii, atmosfera de seriozitate și profesionalism, toate acestea creează o perspectivă educațională de calitate.

Luminița Moroșan, directoarea Liceului Teoretic „Muntele de Foc”

Liceul Teoretic „Omega”, Târgu-Mureș

Liceul Teoretic „Omega” este un vis devenit realitate, un vis în spatele căruia a stat o echipă eficientă, ancorată de puterea lui Dumnezeu, care ne-a îndrumat în toate activitățile. Astfel, în luna decembrie 2010, elevii din gimnaziu și liceu, prin cântul lor, au dus mesajul nașterii Mântuitorului la Inspectoratul Școlar Județean Mureș, Primăria Municipiului Tg. Mureș și Promenada Mall. Aproximativ 50 de elevi împreună cu profesorul de religie, Suciuc Iosif, au descoperit bucuria de a dăruși, implicându-se în proiectul ADRA „Copii ajută copii”. Excursiile, Tabăra de creație și Tabăra lingvistică i-au învățat pe copii să prețuiască lucrurile din jurul lor și să-și descopere talentele și aptitudinile cu care Dumnezeu i-a înzestrat.

Atât pentru cei 193 de elevi, cât și pentru noi, cei care am încercat să-i „modelăm”, a fost un an plin de binecuvântări și experiențe, un an în care am simțit permanent călăuzirea divină. Faptul că efectivele claselor au crescut numeric este o încurajare pentru noi și nu ne rămâne decât să-I mulțumim Celui care ne-a fost alături.

*Cornelia Ganea,
directoarea Liceului Teoretic „Omega”*

Liceul Teologic Adventist „Onisim”, Craiova

Liceul din Craiova și-a deschis porțile în 1993. Treptat, claselor de liceu cu specializările teologie adventistă și matematică-informatică li s-au adăugat grădinița, școala primară și gimnaziul, având astăzi peste 400 de elevi.

Dintre activitățile desfășurate în anul școlar 2010-2011 amintim: „Tot mai sănătos”, prin care este vizată viața de zi cu zi prin alimentație, odihnă, recreere; NET 2011, la care elevi și profesori au participat prin colportaj, Sola Scriptura, sondaj de opinie, invitații și prezentări de început ale programului; programe de Sabat la Orșova, Drobeta-Turnu

Severin, Râmnicu-Vâlcea, Curtea de Argeș, Curtișoara, Râmnești; program de Paște desfășurat la Filarmonica Oltenia într-o atmosferă solemnă, dar plină de vitalitate tinerească; un Sabat al muzicii care a avut un puternic impact, cu dorința ca influența muzicii curate să ajute la creșterea armonioasă, nedeformată a tinerilor.

Activitatea din acest an școlar s-a încheiat cu un botez de 12 elevi, un Sabat special cu Sfânta Cină și un program special pentru cei care au absolvit. În toate acestea recunoaștem doar mila și grija lui Dumnezeu față de Școala Sa din zona Olteniei, pe care a purtat-o pe umeri, iar noi am fost părtași la acest privilegiu.

*Constantin Popescu,
directorul Liceului Teologic Adventist „Onisim”*

Liceul Teologic „Maranatha”, Cluj-Napoca

Iată-ne la sfârșitul unui an de eforturi susținute, de greutăți depășite, de împliniri și speranțe... Cine poate să măsoare spectrul bogat al trăirilor ce se consumă în fiecare clasă, în fiecare elev și în fiecare profesor, într-un an școlar? Se fac evaluări, ierarhizări, competiții, iar emulația este la cote maxime. Se preiau unele modele, se neagă altele, în dorința de cristalizare și de structurare a personalității. Responsabilitatea este mare căci Dumnezeu așteaptă de la noi, elevi și profesori, să atingem înălțimile intelectuale, morale și spirituale. Cu ajutorul Domnului, am obținut rezultate frumoase în domeniul procesului de învățământ și în activitățile extracurriculare și extrașcolare – ocazii de dezvoltare spirituală, creativă, expresivă și recreativă.

Dorim fiecărui absolvent, fiecărui elev și profesor din Liceul Teologic Adventist „Maranatha”, să poarte Cerul în inimile lor și să păstreze parfumul caracterului Domnului Hristos în viețile lor, pentru ca să poată da Domnului slavă și cinste și în veșnicie...

*Aurora Szentagotai-Tătar,
directoarea Liceului Teologic Adventist „Maranatha”*

Sperăm ca aceste crâmpie de atmosferă liceală să deschidă dorința apropierii de sistemul educațional adventist. Tinerii noștri au astăzi la dispoziție instituții în care pot acumula nu doar cunoștințe, ci și un mod de abordare a vieții. Chiar dacă acest sistem are imperfecțiunile lui, totuși mediul adventist și principiile biblice promovate oferă fiilor și fiicelor bisericii educație completă pentru minte și suflet. ■

O școală cât UN VIS

La începutul anului 2006, într-un ziar din România a fost publicat un articol în care se consemna, spre final, următoarea observație: „Obiectivul Chinei pentru viitoarea Olimpiadă pare desprins dintr-un roman SF: 50 de medali de aur, cu 30 mai multe decât la Atena.”¹ După doi ani și jumătate de la această observație ironică, clasamentul țărilor, după medaliile de aur obținute la Jocurile Olimpice din 2008, a fost: China – 51, SUA – 36, Rusia – 23. Mulți s-au întrebat: Cum au reușit să realizeze acest obiectiv care părea imposibil de atins? Pentru atingerea idealului, chinezii nu au rămas doar la obiective (obiective au avut și românii), ci, cu mult timp înainte, i-au cooptat pe cei mai buni antrenori din lume, cărora le-au pus la dispoziție peste 4.000 de copii, în aproximativ 300 de școli în care au fost antrenați începând de la vârsta de șase ani. Iar la Jocurile Olimpice din 2008, au cules roadele multor ani de investiții.

Rezultatele obținute la Școala Postliceală Sanitară din Brăila se datorează sacrificiului și eforturilor depuse, de-a lungul anilor, de cei care au avut ca ideal înființarea și funcționarea unei instituții care să formeze asistenți medicali generaliști competenți. Nu pot uita proverbul care spune: „Cei care beau apă să-și amintească de cei ce au săpat fântâna.”

Dacă evaluăm doar anul școlar 2010-2011, constatăm că, pe lângă lucrurile care se repetă în mod obișnuit în școală, au apărut și aspecte noi. Prin colaborarea cu Fundația „Casa Pâinii”, a fost înființată o clasă suplimentară pentru tinerii dornici de misiune. Școlarizarea celor trei ani este gratuită, urmând ca absolventul să se dedice misiunii ca voluntar în primii trei ani de activitate.

Elevii adventiști au participat 10 zile din perioada de practică la Centrul de Sănătate și Medicină Preventivă de la Podiș. Ei au gustat din ceea ce înseamnă să te pregătești pe plan profesional la o instituție medicală adventistă situată într-un cadru natural. Cu mulți ani în urmă, Dumnezeu a transmis bisericii noastre următorul mesaj: „Există avantaje clare obținute prin înființarea unei școli și a unui sanatoriu în vecinătate pentru a se putea ajuta reciproc... Una va da influență și putere celeilalte și, de asemenea, pot fi economisiți bani de către amândouă, pentru că fiecare dintre ele poate fi părtașă la avantajele celeilalte.”² Avem convin-

gerea că elevii se pot dezvolta mult mai bine din punct de vedere spiritual, fizic, social și chiar profesional, locuind lângă un sanatoriu, decât într-un oraș aglomerat. Prin aceasta nu se elimină practica din spitale. Dar ca misionar medical trebuie să înveți și alte metode de tratament mai eficiente decât cele „moderne”.

Calitatea procesului de învățământ a fost asigurată și anul acesta de un corp de profesori de excepție, format din medici primari, specialiști, farmaciști, profesori de specialitate, instructori de nursing. Un arhitect știe că, atunci când proiectează cu grijă, construcția lui va dura secole întregi. Un dascăl știe că, dacă va pune dragoste și adevăr în ce face, ceea ce va construi el va dura o veșnicie. În acest context, Daniela Neagu, elevă în anul I, ne-a scris următoarele: „Am venit la școală dorind să găsesc oameni înțelecători, oameni ce îmi pot deveni prieteni. Și am găsit. Am găsit exemple de urmat. Deși cel rău a încercat să îmi demonstreze că am greșit alegând drumul acesta, nu m-am gândit nicio clipă să dau înapoi. Dumnezeu mi-a trimis întotdeauna ajutor prin profesori, prin prieteni... Și cel mai important lucru pe care l-am învățat aici este să-i iubesc pe oameni. Prin faptul că am venit la școala aceasta, Dumnezeu m-a binecuvântat.”

Dacă îi iubești pe oameni și dorești să le vii în ajutor, dacă vrei să te bucuri de avantajele unei atmosfere dominată de valori autentice, dacă vrei să îți se deschidă noi perspective privind lucrarea misionară medicală, vino la noi! Vino la Școala Postliceală Sanitară din Brăila! Aici timpul trece... în favoarea ta! ■

Claudiu Șerban este director la Școala Postliceală Sanitară, Brăila.

¹ <http://www.presa-zilei.ro/stire/387/belu-bitang.html>

² Ellen White, *Sfaturi pentru educatori, părinți și elevi*, pag. 423

Școala Postliceală Teologico - Sanitară
AZȘ Doctor Luca Brăila

ADVENTIST ACCREDITING ASSOCIATION
Accrediting Association of Seventh-day Adventist Schools, Colleges, and Universities

Certificate of Accreditation

The Accrediting Association of Seventh-day Adventist Schools, Colleges, and Universities hereby grants to
Romanian Adventist School of Nursing
accreditation as a Level II institution for the period ending December 31, 2011.

Dated this 2nd day of October, 2009

Patricia A. White
John W. Brantley

Level II Institution offers postsecondary courses of program leading to State or first-year undergraduate degree.

Pentru înscrieri apelați cu încredere numărul de telefon 0239662611 sau accesați www.scoolasanitarabraila.net

Noțiunea de drepturi și libertăți fundamentale

Problematica drepturilor omului, cu multiplele sale semnificații teoretice și mai ales practice, este prezentă în zilele noastre atât la nivelul preocupărilor fiecărui stat, cât și la nivelul preocupărilor comunității internaționale. Studiul declarațiilor și convențiilor internaționale al actelor normative interne și al doctrinei conduce la observația că se utilizează frecvent termenii: „drepturile omului” și „libertățile omului”.

Din punct de vedere juridic, dreptul este o libertate și libertatea un drept, ambele expresii desemnând facultatea, capacitatea omului de a face sau a nu face ceva. Utilizarea ambilor termeni pentru a exprima același concept are o explicație istorică. Astfel, la început, în legătură cu statutul ființei umane, s-a pus problema libertăților ca exigențe ale individului în opoziție cu autoritățile publice. Respectarea libertăților presupunea din partea autorităților o atitudine generală de abținere, adică de a nu împiedica exercitarea libertăților. S-a ajuns astfel la sintagma „drept al omului”, care implică obligația statului nu numai de a proteja libertățile, dar și de a acționa pentru a asigura cetățeanului posibilitatea reală de a-și exercita anumite libertăți. Cu toate că din punct de vedere juridic există sinonimie între drept și libertate. „Libertatea” pune accent pe neintervenția statului, pe când „dreptul” accentuează obligația statului de a acționa pentru a crea condițiile necesare exercitării anumitor libertăți.

O altă expresie des utilizată este cea de „libertate publică”. Aceasta exprimă raportarea libertății la stat. Numim „libertate publică” ansamblul libertăților pe care statul le afirmă și le protejează prin intermediul Constituției și al legii. Libertatea este una singură, însă căile și formele de manifestare a libertății sunt numeroase și le corespund diverse drepturi ale individului prevăzute în Constituție, cum ar fi: libertatea de opinie, libertatea de conștiință, libertatea religioasă, libertatea de exprimare etc. Libertatea este denumită și „publică” datorită faptului că este o libertate recunoscută și garantată de către

stat. Mai precis, este consacrată în dreptul pozitiv. Dacă acceptăm că libertatea este publică, în sensul că este protejată de stat, înseamnă că statul care o protejează o poate și limita, deci libertatea este lăsată la bunul plac al statului, ceea ce îi contrazice natura care o plasează deasupra statului. Cert este că fără apărarea libertății de către stat, lumea s-ar transforma în junglă. Drept dovadă sunt fenomenele de tip „mafiot” care se manifestă în țările unde statul este prea slab pentru a apăra libertățile cetățenilor. Un stat prea represiv răpește el însuși libertatea, iar un stat prea liberal nu protejează libertatea cetățenilor împotriva încălcărilor venite din partea unor persoane sau grupuri puternice.

„Drepturile omului” este o expresie de natură filosofică, bazată pe teoria drepturilor naturale, potrivit căreia există drepturi sacre ce țin de natura omului (ființă dotată cu conștiință, rațiune și voință) și, ca atare, acestea trebuie respectate, ele nefiind creația statului. Statul trebuie doar să le recunoască și să le protejeze. Dacă expresia „libertate publică” ne trimite la stat ca factor activ pentru existența libertăților, expresia „drepturile omului” ne trimite la un ideal după care toate drepturile naturale ale tuturor oamenilor trebuie impuse tuturor statelor. Expresia „drepturile omului” evocă drepturile ființei umane, fapt ce-i conferă drepturi naturale inalienabile și imprescriptibile, dincolo de organizarea statală a societății. Drepturile omului sunt proclamate și asigurate prin legea statului, careia îi aparține, sub denumirea de drepturi cetățenești.

În concluzie, drepturile și libertățile fundamentale ale omului și ale cetățeanului prezintă trei trăsături definitorii: sunt drepturi esențiale pentru ființa umană; sunt drepturi subiective și sunt drepturi înscrise în declarații și legi fundamentale. Omul este liber de la natură și trebuie să se bucure în societate de toate drepturile și libertățile care își au originea în natura sa umană dată de Creator. ■

Ioan-Gheorghe Rotaru este director la Departamentul Libertate religioasă, Conferința Transilvania de Nord.

În tabăra suferinței

Interviu cu Adriana Șerban

Virgiliu Peicu: *V-aș ruga să vă prezentați, pe scurt, pentru cititorii revistei Curierul Adventist. Spuneți-ne cum vă numiți, unde locuiți, ce familie și ce pregătire profesională aveți.*

Adriana Șerban: Nu sunt decât un om obișnuit, o persoană, ca atâtea altele, care a avut curajul și ocazia de a-și urmări cu pasiune idealurile. Ținta mea este să-mi reflectez iubirea pentru Dumnezeu în servirea semenilor mei.

Mă numesc Adriana Șerban. Locuiesc într-un orașel liniștit din Carolina de Nord, Statele Unite. Sunt căsătorită cu Laurențiu, care este pastor adventist. Avem două fete: Heidi – 17 ani și Beatrice – 14 ani.

Pe linie academică, simplu spus, am terminat trei masterate, unul în pastorație, unul în teologie și unul în capelanie și, cât timp sunt în viață, n-am de gând să mă opresc din creștere. Din punct de vedere profesional, la ora aceasta sunt în tranziție spre rolul de capelan de spital.

Până îmi definitiv chemarea, îmi împart timpul între familie și lucrare. Sunt instructor la Școala de Sabat, coordonator al Departamentului Misiunea Femeii, lider al unui grup-suport pentru femei și voluntar activ în lucrarea cu deținutele dintr-o pușcărie din zonă.

V. P.: *Acum că știm câte ceva din prezent, aș dori să începem cu începutul. Unde v-ați născut și cum ați cunoscut credința adventistă?*

A. Ș.: M-am născut în 1968, la Agnita, județul Sibiu. Părinții mei, Petrică și Rodica Moroșan, se născuseră amândoi în familii adventiste, așa că aș putea spune că adventismul a făcut parte din identitatea mea de la bun început. Am avut o copilărie frumoasă. Când eram în clasa a doua, ne-am mutat la Mediaș, unde aveam nouă verișori. Cele mai vii amintiri le am despre discuțiile teologice cu tatăl meu care mă învăța din Biblie și căruia îi puneam întrebări de genul: De ce l-a creat Dumnezeu pe

Lucifer?, iar el îmi povestea despre marea luptă cosmică și rolul meu în acest context universal.

În adolescență, pastorul meu favorit a fost Farray Lazăr, un om integru, care mi-a insuflat dragostea de cunoaștere: cunoaștere de sine, cunoașterea lumii inconjurătoare, cunoașterea de Dumnezeu. La vârsta de 14 ani, când am citit în cartea Proverbele pasajul despre înțelepciune ca relație cu Divinitatea, am decis pe loc că știința favorită în viața mea va fi teologia. Apoi, după modelul lui Solomon, m-am rugat pentru a primi înțelepciune. A fost o rugăciune simplă, dar mi-a marcat viața pentru totdeauna.

Dorind să-mi îplinească visul de a studia teologia, tatăl meu m-a dus într-o vizită la Seminarul Teologic de la Friedensau, Germania. Însă, pentru că prețurile cursurilor pentru noi erau inaccesibile, ne-am întors acasă fără izbândă.

Când întreaga mea familie a imigrat în Germania, eu m-am dus să locuiesc cu bunica mea, la Câmpina. Acolo, interesul meu pentru studiul Scripturii i-a atras atenția unui tânăr deosebit, Șerban Laurențiu. După o prietenie de doi ani, ne-am căsătorit și, printr-un concurs fericit de împrejurări, la șase luni după aceea, am imigrat în Statele Unite.

V. P.: *Cu ce visuri ați pășit pe acest pământ străin? Ați anticipat vreodată scenariul pe care îl trăiți acum?*

A. Ș.: „Acum este momentul când visurile noastre se vor împlini”, mi-am zis. Dar, după doi ani, am realizat că dacă vom aștepta să avem întâi banii și apoi să studiem, asta nu se va mai întâmpla niciodată.

Așadar, ne-am hotărât să punem piciorul în Iordan: ne-am mutat de la Atlanta în campusul Universității Andrews, din Michigan. Deși copiii erau mici (Heidi avea patru ani, iar Beatrice un an), pasiunea noastră pentru studiu era mare. În cei opt ani care au urmat, Laurențiu a terminat un master în pastorație (M. Div.) și un doctorat

(Ph.D.) în educație religioasă, iar eu mi-am terminat masterul în pastorație (M. Div.), masterul (M.A.) în teologie și am intrat în programul de capelanie. Deși nu ne terminaserăm studiile, ne-am dat seama că e timpul să ne punem cunoștințele în aplicare și să începem viața de slujire a semenilor.

După doi ani de pastorație la comunitatea High Point, din Carolina de Nord, Laurențiu a trebuit să-și ia un an sabatic pentru a se ocupa de alte câteva proiecte majore. Cu sprijinul Conferinței, am avut grijă de comunitate până la întoarcerea lui. Am predicat, am participat la ședințele comitetului comunității și cele ale comitetului școlii adventiste adiacente, am condus întâlniri de rugăciune și am organizat campanii de evanghelizare, am vizitat membrii acasă și la spital, am făcut studii biblice cu deținuții. Însă cel mai mare privilegiu pe care l-am avut a fost ca, la revenire, Laurențiu să boteze cele două fete ale noastre.

La un an după aceea, m-am implicat într-o nouă modalitate de slujire: capelan de spital. A fost cel mai intens – fizic, mental, emoțional și spiritual – program la care am participat vreodată. Faptul că acum, în final, pot susține sufletul omenesc în momentele cele mai dificile ale vieții îmi produce o satisfacție de nedescris.

Dincolo de necesitatea imperioasă de a fi întotdeauna – zi sau noapte – în relație cu Dumnezeu pentru a fi în stare să aduci prezența Lui în camera bolnavului, un aspect misionar aparte al lucrării capelanului este susținerea emoțional-spirituală a familiei celui în suferință. Una dintre cele mai semnificative experiențe în acest sens este rugăciunea cu cel muribund, în prezența tuturor celor dragi ai acestuia.

V. P.: *Vorbiți-ne despre unul dintre momentele cele mai dificile ale experienței devenirii dumneavoastră.*

A. Ș.: Eram în timpul unei gărzi de 24 de ore, într-o duminică după-amiază. Era Ziua Mamei. Totul părea să decurgă normal. Dintr-odată însă, camera de gardă s-a umplut cu muribunzi. Într-un moment de neatenție în care încerca să scrie un mesaj, șoferul unui camion de mare tonaj strivise opt autoturisme din fața lui care frânaseră în mod neașteptat, din cauza unui obstacol pe autostradă. Într-una dintre aceste mașini se afla o mamă cu cei trei fii ai ei. Doi dintre aceștia n-au mai putut fi salvați. Tatăl copiilor a fost contactat telefonic și invitat la spital.

De obicei, medicul este acela care comunică vestea tristă familiei celor decedați. De data aceasta însă, fiindcă toți medicii erau implicați în avalanșa de cazuri grave tocmai sosite, povara mi-a revenit mie. La auzul veștii pierderii celor doi fii, omul a căzut în disperare. S-a aruncat la podea, a plâns, s-a jelit, a urlat, a blestemat și s-a tăvălit pe jos până la epuizare. De aici încolo a început misiunea mea. Durerea familiei a devenit durerea mea. Atât vorba, cât și tăcerea mea au devenit mesajul Dumnezeului meu. Când, în cele din urmă, ne-am putut ruga împreună, am înțeles, ca niciodată mai înainte, ce se petrece în inima Tatălui ceresc la moartea fiecăruia dintre fiii Săi.

V. P.: *Ce planuri de viitor aveți?*

A. Ș.: Am văzut puterea Cuvântului lui Dumnezeu la lucru în viața oamenilor. În capelanie, am realizat valoarea ocaziei: un moment de criză Îl poate aduce pe Dumnezeu atât de aproape, încât Îi poți simți atingerea. Pentru viitor, aș dori să experimentez confluența acestor două realități. Mă gândesc la o profesie în care, prin prezența mea mai îndelungată și lucrarea mai sistematică a Duhului Mângâierii, să pot asista persoanele sau familiile care trec printr-o perioadă de criză. De aceea, luna trecută m-am înscris într-un program de doctorat în psihologie și consiliere creștină.

V. P.: *Ce sfat ați avea pentru acele cititoare ale revistei noastre care ar dori să aibă o experiență la fel de binecuvântată ca a dumneavoastră?*

A. Ș.: Cuvântul meu de încurajare pentru surorile mele cărora Dumnezeu le-a pus pe inimă pasiunea pentru salvarea de suflete este: „Urmați-vă chemarea!” Că ai sau nu un titlu, că funcția ta poartă un nume sau altul, că biserica sau cultura locală e pregătită sau nu să-ți recunoască valoarea și contribuția e mai puțin important. Orice chemare divină este și o împuternicire.

V. P.: *Vă mulțumim pentru gândurile împărtășite. Vă dorim deplina călăuzire a lui Dumnezeu pe mai departe.*

A. Ș.: Fie ca mărturia mea să fie de folos atât cititorilor, cât și cititoarelor revistei *Curierul Adventist* și fie ca grija noastră față de semenul căzut între tâlhari să reflecte slava lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos. ■

Ce aş răspunde?

„Caut pe frații mei..., spune-mi, te rog, unde pasc ei oile?” (Gen. 37:16)

În luna iunie 1990, eram la mare cu familia. Oamenii mimau libertatea, fiecare cum și-o imagina: exploziv, gălăgios, până la disconfortul celorlalți. Dacă îți exprimai deranjul, erai catalogat drept comunist. Asta îmi aducea aminte de copilăria mea, în clasele primare, pe la începutul anilor '60, când încă mai era viu ecoul denunțurilor din anii '50. Nu de puține ori, cel care ieșea șifonat din vreo confruntare îi striga adversarului: „Măi, legionarule, las' că știu eu că tatăl tău a fost legionar!” Cuvântul „legionar” era folosit ca o armă.

În zilele Revoluției, orașul meu natal era străbătut de coloane de oameni dezlănțuiți care strigau cu ură „Libertate!”, până răgușeau. Apoi, la comanda vreunuia, îngenuncheau și strigau în cor „Tatăl nostru”. Trecătorii se opreau pe trotuare să-i privească. Din coloana furioasă, câte unul striga: „Cine nu-i cu noi e comunist!” Era periculos să stai pe margine, așa că trecătorii îngroșau rândurile coloanei. Erau speriați de realitatea zilei. Nici eu nu făceam excepție. Ceva din inima lor îi îndemna să strige la Dumnezeu, dar nu-i învățase nimeni cum.

Acolo, la mare, într-o dimineață, am cunoscut un evanghelist din Olanda. Câțiva tineri îl însoțeau. Pentru că nu știa niciunul românește, făceau pantomimă ca să ilustreze, cumva, jertfa Domnului Isus și salvarea omului. Se adunaseră mulți să-i vadă, ca la spectacol, dar când s-a terminat reprezentația, fiecare s-a dus la treaba lui. M-am apropiat de evanghelist și m-am recomandat. M-a întrebat direct, șocant de ciudat ca limbaj: *Are you hungry of God?* (Ți-e foame de Dumnezeu?) și de-aici s-a legat discuția. Îmi spunea că libertatea fără credință duce la o nefericire și mai mare decât comunismul.

Avea câteva Biblii în limba română. A deschis una și mi-a arătat cu degetul un verset. Am citit: „Veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face slobozi.” Mai întâi, m-am mirat că, deși nu știe românește, poate să-mi arate într-o Biblie românească. A trecut peste mirarea mea fără să-mi răspundă și m-a întrebat dacă înțeleg ce-am citit. Nu înțelegeam. Mi-a arătat cu degetul alt verset: „Deci, dacă Fiul vă va face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi.” Nici acum nu înțelegeam. L-am întrebat de ce face ceea ce face pe litoral. El a deschis din nou Biblia și mi-a arătat alt verset: „Caut pe frații mei..., spune-mi, te rog, unde pasc ei oile?” N-am înțeles nici de data

aceasta. Ne-am rugat, adică m-a pus să repet după el ceea ce spunea, mi-a dat adresa lui din Olanda și au urmat luni de corespondență.

Puțin câte puțin, am început să înțeleg ce-mi spusese pe litoral, iar într-o zi, i-am scris: „Bine, acum știu că trebuie să-L caut pe Fiul într-o biserică în care Biblia contează. Spune-mi care este biserica aceea și mă voi duce.” Răspunsul a venit prompt după o săptămână și jumătate (era maximum de promptitudine de dinaintea internetului): „Eu sunt doar un om. Numai Duhul Sfânt îți poate spune care este biserica în care să-ți exerciți credința. Și mai trebuie să știi că biserica aceea trebuie să aibă un mesaj distinct și să aibă ca misiune căutarea fraților care umblă nehotărâți când la Sihem, când la Dotan.” Începeam să înțeleg. Deja citisem Biblia.

În luna decembrie a aceluiași an, am pășit, de mână cu soția, în biserica adventistă. Aceasta este o altă poveste frumoasă. Corespondența cu olandezul a continuat până în ziua în care mi-a scris că scopul corespondenței noastre se împlinise, îmi „găsisem calea”. Și adăuga: „De acum, să știi că prin tot ce vei deveni prin Scriptură vei fi pentru frații din lume ca Iosif, îmbrăcat în haina pestriță. S-ar putea ca unii să te arunce-n groapă sau să te vândă. Să nu te temi! Când Îl ai pe Fiul ești slobod, chiar de-ai fi rob la Potifar. Du-te și caută frați!”

Au trecut de atunci douăzeci de ani. Nici nu știu când. Dacă astăzi m-ar întreba cineva ce înseamnă pentru mine a fi adventist, i-aș arăta Gen. 37:16 – „Caut pe frații mei..., spune-mi, te rog, unde pasc ei oile?” ■

Ioan Paicu este redactor-șef la Radio Vocea Speranței.

Fără remușcări

Viața fiecărui om, a fiecărei femei este un imens câmp de luptă. Bătălia este strânsă, pentru că sunt în joc interese veșnice. Forțele implicate în conflict sunt, pe de o parte, îndemnul firi pământești, raționamentele elaborate și, de altfel, justificate ale minții umane, iar pe de altă parte, îndemnul plin de dragoste și de har ale Duhului Sfânt. Și astfel, trăim într-un conflict continuu.

Ce să fac? Vreau să fac binele, dar... De cine să ascult? Cât și de ce? Și dacă ar fi vorba doar de o luptă interioară cu noi înșine care să poată fi ținută în secret... Dar ce să vezi!? De multe ori, lupta se exteriorizează în relațiile cu cei din jur, și mai ales cu cei din familie și din biserică sau cu cei care sunt în sfera noastră de influență. De fiecare dată când pierdem bătălia cu noi înșine, găsim scuze. Suntem obosite, avem mult prea multe lucruri de făcut, promisiuni de onorat și, vai, câte responsabilități! Nu e ușor să ne creștem și să ne educăm copiii, să ne ținem casa în ordine, să etalăm un comportament exemplar la serviciu... E greu să avem răbdare și din ce în ce mai dificil să ne gestionăm cu înțelepciune sănătatea, timpul și resursele, să găsim modalități de a ne face utile.

Acest lucru se întâmplă nu pentru că n-am avea de ales, ci pentru că am învățat să iubim și să ne pese de binele veșnic al celor din jur. În funcție de prioritățile fiecăreia dintre noi, lista ar putea să continue. În aceste condiții, evaluând în mod obiectiv înălțimea chemării lui Dumnezeu și nivelul la care am reușit să ne ridicăm, nici nu e de mirare că uneori ne simțim neputincioase și incapabile în fața atâtor provocări.

Deseori, căutăm responsabili pentru ceea ce trăim, pentru ceea ce suntem sau pentru ceea ce „ni se întâmplă”. Și, culmea, îi găsim. Așa credem noi, pentru că în realitate, de cele mai multe ori, lucrurile stau diferit.

Deși fiecare visăm și ne dorim fericirea, ne pricepem de minune să îngreunăm uneori drumul spre ea. Cum? Te invit să privești pentru câteva momente în mod obiectiv în inima ta. Ce vezi? Nu-i așa că inima ta s-a aprins de iubire pentru ISUS, atunci când L-ai întâlnit și ai avut ocazia să-L cunoști? Îți amintești cât de hotărâtă erai să-L urmezi și să-I slujești toată viața? Dar aveai în suflet un gol. Un gol pe care nu l-ai putut umple cu nimic, oricât te-ai străduit... Mai știi? Atunci, ai alergat la El și L-ai rugat să-ți vină în ajutor. Îți amintești ce ți-a răspuns atunci când L-ai întrebat: Doamne, ce trebuie să fac ca să moștenesc viața veșnică? Ți-a spus că ai privilegiul să-L

urmezi, să ascuți întru totul de cuvintele Lui, să trăiești Adevărul pe care îl propovăduiești și să-ți dezvolți un caracter desăvârșit... Asta doar dacă Îl vei căuta mai întâi pe El și-L vei așeza pe primul loc în lista priorităților tale. Și a mai spus ceva... E necesar să cultivi „un spirit liniștit de devoțiune, să ai o mai mare preocupare pentru cunoștințele privitoare la viața veșnică și la binecuvântările necesare pentru creșterea spirituală. Vrea să înțelegi că ai nevoie de mai puțină preocupare pentru cele trecătoare și mai multă pentru cele care rămân veșnic. Că sârguința, promptitudinea și energia trebuie sfințite prin harul lui Hristos, și atunci viața ta va fi o putere neînfrântă spre bine.”¹

Să nu uiți că stă în puterea ta să alegi partea cea bună și, prin harul lui Dumnezeu, să trăiești biruitoare în lupta cu tine, cu firea, cu ispita și cu vrăjmașul. Acordă atenție sfaturilor Sale. Fă din CUVÂNTUL SĂU o regulă de viață! Caută-L în fiecare zi! Cere-I sfat în toate și te vei bucura de liniște, pace și binecuvântare pentru veșnicie, căci El a promis! ■

Cristina Potocian Băndean

¹ Ellen G. White. *Hristos Lumina Lumii*, pag. 408

Știri la Zi

din viața bisericii

Material preluat de pe site-ul oficial al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, www.adventist.ro

► Gala Societății Civile: Premiul al III-lea pentru campania ADRA împotriva violenței în familie

Campania împotriva violenței în familie desfășurată la sfârșitul anului 2010, în parteneriat cu campionul mondial la box, Leonard Doroftei, sub sloganul „Îți place să dai? Alege-ți un partener pe măsură” a fost clasată pe locul al III-lea la secțiunea „Apărarea drepturilor individuale/colective” la cea de-a IX-a ediție a Galei Societății Civile, desfășurată joi, 9 iunie, pe scena Operei Naționale din București.

Gala Societății Civile este un proiect prin intermediul căruia sunt premiate cele mai bune proiecte desfășurate de organizații neguvernamentale, grupuri de inițiativă, sindicate sau persoane fizice, anul acesta fiind înscrise în competiție 193 de proiecte care au atras fonduri în valoare de aproximativ 17 milioane de euro.

„Este o mare bucurie pentru noi! Am avut mari emoții, având în vedere

ÎȚI PLACE SĂ DAI?

ALEGE-ȚI UN PARTENER PE MĂSURĂ!

Leonard
Doroftei

VIOLENȚA ÎN FAMILIE UCIDE!
e timpul să iei ATITUDINE!

profilul participanților și criteriile de evaluare, însă experiența a fost una deosebit de interesantă. Consider că prezența ADRA România pe acest podium al proiectelor românești de anvergură se datorează în primul rând echipei și voluntarilor care ne-au sprijinit și, de asemenea, îmi doresc ca acest premiu să fie doar un prim pas în direcția aceasta”, a declarat Sorin Goleanu, directorul executiv ADRA România.

► Voluntarii din Spania implicați în activitățile sociale din România

Un grup de opt persoane venite din Madrid, sub coordonarea pastorului Mihai Brașov, alături de alte trei persoane din România, s-au implicat pentru o săptămână în proiectul de construcție de locuințe sociale intitulat „Un adăpost pentru tine” de la Zărnești, cu scopul de a gusta bucuria dăruirii propriei persoane pentru ajutorarea celor mai puțin favorizați de viață. Pe lângă activitatea de amenajări interioare, pastorul Mihai Brașov a susținut un program cu copiii și seminare de familie pentru locuitorii din zonă.

„Este o bucurie să vezi vieți schimbate, dar, în același timp, mă simt trist pentru cei pentru care nu am putut face nimic, având în vedere că în Zărnești sunt atât de multe familii fără posibilități, care ar avea nevoie de un mic avânt în viață”, a declarat Nistor Serafim, coordonatorul proiectului.

Proiectul demarat, în 2008, de coordonatorul local Nistor Serafim, în colaborare cu Primăria Zărnești, la care s-a alăturat pe parcurs ADRA România și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din sudul Transilvaniei, se află la faza de începere a unui nou complex de locuințe sociale pentru 12 familii.

► Sibiu: zi specială pentru gaborii adventiști

Sâmbătă, 28 mai 2011, a avut loc la Sibiu întâlnirea credincioșilor adventiști de ziua a șaptea de etnie romă din Transilvania.

Mesajul transmis de către vorbitorii Demeter Gabor, Demeter Baranka și traducătorul Gabor Șamu a fost unul de încurajare și reînnoire. Programul muzical pregătit sub îndrumarea lui Ionel Oglan a inclus doar cântece în limba romani, ultimul imn fiind cântat cu toată sala.

Au fost prezenți credincioși din Crăciunești (Mureș), Ocna Mureș (Alba), Baia Mare (Maramureș), Ceușul de Câmpie (Mureș) și, desigur, localnici din Sibiu și Șelimbăr. Toate serviciile divine au fost susținute de credincioșii romi, după-amiază desfășurându-se un program de muzică și poezie. Totul s-a încheiat cu o masă de părtășie, la care au fost poftiți toți cei prezenți.

► Șase pastori tineri hirotoniți în Conferința Muntenia

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea Călărași s-a dovedit neîncăpătoare sâmbătă, 4 iunie, la programul special de binecuvântare a șase pastori tineri din Conferința Muntenia. În centrul descrierilor, a mesajelor publice, dar

și a rugăciunilor celor prezenți, au stat pastorii: Daniel Mihăilă, districtul Viziru – Buzău, Daniel Nițulescu, districtul Pârscov (jud. Buzău), Daniel Oncea, capelan la Liceul Teologic Adventist – București, Dragoș Brașoveanu, districtul Călărași, Gabriel Brașov, districtul „Maranatha” – Ploiești și Florentin Radu, districtul Sălcișoara – Tulcea.

Mesajul principal a fost transmis de pastorul Teodor Huțanu, președintele Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România, care a dorit să întărească faptul că dincolo de alegerile fiecăruia dintre cei șase, de examenele pe care le-au susținut în facultate sau în perioada de stagiatură, de deciziile diferitelor comitete, ei au fost aleși de Dumnezeu. Tot El este Cel care îi împuternicește pe slujitorii Săi și îi trimite în lucrarea Sa. Rugăciunea de binecuvântare a fost rostită de pastorul Ioan Câmpian-Tătar, secretarul Uniunii de Conferințe.

► Redeșteptare, reformă, misiune, diversitate și... 1.400 de coriști

Sâmbătă, 4 iunie 2011, peste 3.500 de credincioși și 27 de coruri din bisericile română, maghiară și romă au cântat, rând pe rând, spre lauda lui Dumnezeu, în cadrul Festivalului Coral pentru Redeșteptare organizat la Târgu-Mureș pentru credincioșii adventiști de ziua a șaptea din zona Transilvania de Sud.

În centrul programului, desfășurat la Sala Polivalentă din Târgu-Mureș, a răsunat mesajul de Redeșteptare pentru Misiune, prezentat de trezorerierul Bisericii Adventiste din România, pastorul Eduard Călugăru, acompaniat cu succes în acest demers de nu mai puțin de 1.400 de coriști, din cinci județe (Brașov, Sibiu, Mureș, Covasna și Harghita).

Deși orientat în special spre credincioșii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, programul a trezit și sentimentele misionare ale participanților sintetizate de pastorul Lucian Cristescu,

președintele Conferinței Transilvania de Sud. „În sală domnea simțământul că, deși e atât de bine sus pe Muntele Schimbării la Față, jos, în Valea durerilor, mai sunt atâtea suflete în așteptarea mâinii întinse a milei salvatoare.”

► Biserica Adventistă este un partener de valoare pentru întărirea comunității

„Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea este un partener de valoare pentru întărirea comunității”, a declarat un guvernator din Angola, după o întâlnire recentă cu președintele Conferinței Generale, Ted N. C. Wilson.

„De câte ori ne întâlnim cu oameni ai lui Dumnezeu, învățăm cum să umblăm într-o lume plină de greutate”, a declarat guvernatorul provinciei Luanda, Jose Maria dos Santos Ferraz, amintind credința bisericii în Dumnezeu, ca răspuns la provocările cu care se confruntă oamenii din Angola în prezent. Națiunea se luptă să aibă stabilitate și să se dezvolte, după ce Războiul Civil de 27 de ani s-a încheiat în anul 2002.

Cei doi lideri au semnat un document pentru cooperarea reciprocă, prin continuarea eforturilor în beneficiul societății angoleze. Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a fost recunoscută la nivel național pentru servicii de sănătate, servicii comunitare și educație, într-o țară în care majoritatea infrastructurii – incluzând majoritatea școlilor – a dispărut în timpul războiului.

În Luanda, fratele Wilson a vorbit în fața a 67.000 membri ai bisericii, mii dintre ei fiind tineri care s-au adunat pe Stadionul Cidada, la serviciul divin din Sabat, mulți alții ascultând de afară. Prezentarea vizitei lui Wilson în Angola, incluzând părți din predica lui, a fost ulterior transmisă pe postul național la știri, la o oră de vârf.

În Angola sunt 380.000 de adventiști care se închină în aproximativ 1.000 de biserici.

► Întâlnire aniversară la Viziru

Comunitatea Viziru – Brăila are bucuria de a invita, cu ocazia aniversării a 85 de ani de prezență adventistă, pe toți cei care, pentru un timp mai scurt sau mai lung, au făcut parte din familia adventistă din localitate. Evenimentul va avea loc pe 27 august 2011. Pentru relații, puteți suna la Daniel Mihăilă (pastor) – 0742919216.

► La odihnă

În această primăvară, un alt nume cu însemnătate înaintea Domnului a trecut la odihnă. Maria Tachici și-a încheiat alergarea pe acest pământ la vârsta de 89 de ani. Născută în anul 1922, la Deva, într-o familie de credincioși adventiști, Maria Tachici s-a alăturat Bisericii Adventiste prin botez în vremurile tulburi ale anului 1940. În 1945, se căsătorește cu pastorul Ioan Tachici. Ea a stat alături de soțul ei în activitatea pastorală, sprijinindu-l în mod deosebit în perioada plină de responsabilități cât a slujit ca președinte al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România (1965 - 1973).

Maria Tachici a iubit Biserica Adventistă și a așteptat cu speranță revenirea Mântuitorului. Ultimii ani de viață i-a petrecut alături de fiul său stabilit în Statele Unite ale Americii, unde, deși nu cunoștea limba engleză, ținea să fie nelipsită de la serviciile divine.

Pe 8 martie 2011, Maria Tachici a închis ochii, cu speranța că atunci când îi va deschide din nou Îl va vedea pe Mântuitorul și pe toți cei dragi.

Discrepanțe în istoria despre David?

Întrebare: În povestirea despre David, din 1 Samuel 16–18, apar unele afirmații derutante. De exemplu, în 1 Samuel 16:14-23, David este adus la curtea lui Saul ca scutier și cântăreț. Din capitolul 17, însă, reiese că în episodul cu Goliat, David venise de la tatăl său Ișai din Betleem, că fusese păstor, iar Saul și Abner încă nu-l cunoșteau (vers. 55-58).

Răspuns: Cercetătorii Bibliei au observat aceste inadvertențe și s-au încercat explicații. O posibilă explicație ar fi aceea că Saul, sub influența duhului rău, nu îi dăduse atenție lui David, ci îl tratase ca pe un muzicant ambulant, anonim, sau angajat ocazional. Abia după victoria asupra lui Goliat, s-a trezit Saul că nu îl cunoștea, de fapt, pe David. Explicația aceasta, deși oarecum plauzibilă, nu este satisfăcătoare. Este greu de crezut că nimeni din anturajul lui Saul, nici Abner sau Ionatan, nu l-au cunoscut pe David până atunci, dacă fusese cântăreț și scutier al lui Saul înainte de episodul cu Goliat.

O explicație mai probabilă este aceea că autorul evreu al acestor cronici regale nu a scris evenimentele în ordine cronologică. Mai întâi, notați că aceste cronici regale au fost scrise cu mulți ani după evenimente. De exemplu, mențiunea că David a dus capul uriașului la Ierusalim (1 Sam. 17:54) se poate referi la un moment mult mai târziu, peste ani, după ce Ierusalimul va fi cucerit de la iebusiți și va deveni capitala lui David. (Capul lui Goliat, ca trofeu, a fost fie mumificat după obiceiul egiptean, fie a fost păstrat craniul.) În acest context al unei povestiri relativ târzii, autorul a pus în scris câteva momente importante din relația lui David cu Saul, dar nu în ordine cronologică exactă. Este bine să știm că folosirea ordinii tematice în locul celei cronologice este un fenomen prezent în multe alte narațiuni biblice, inclusiv în Evanghelii.

Deși explicația că autorul nu a povestit în ordine cronologică este mai probabilă, este dificil de descoperit adevărata ordine a evenimentelor, care putea implica și suprapuneri. Un fenomen deosebit de interesant și specific acestui străvechi pasaj biblic este transmiterea neuniformă a textului original. Traducerile biblice care urmează textul masoretic (textul ebraic tradițional), între care și versiunea Cornilescu pe care o folosim de obicei, conțin un text mai bogat, mai lărgit. Pe de altă parte, versiunea greacă veche (Septuaginta, LXX), tradusă de evrei între anii 250-100 î.H., după manuscrise ebraice existente atunci, diferite oarecum de

textul masoretic, conține un text mult mai redus în aceste capitole, așa cum se poate verifica după textul Septuagintei sau după traduceri stricte ale Septuagintei în limba română.

În mod tradițional, traducerea evreiești și neoprotestante se orientează după textul

Această pagină este rezervată răspunsurilor la întrebări formulate de cititorii și consultanții revistei noastre.

Dorim astfel să fim aproape de dumneavoastră și să răspundem corespunzător la frământările spirituale întâmpinate.

Adresa de contact este: Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190 sau curierul@adventist.ro.

Vă mulțumim pentru colaborare!

masoretic. De multă vreme însă și traduceri catolice și ortodoxe se orientează după textul masoretic, fie și parțial. A se observa Biblia lui Șerban (1688), Biblia de la Blaj (1760, 1795), Biblia Galaction/BOR (orice ediție) etc. De aceea, unii învățați, în special catolici și ortodocși, au simțit nevoia de a avea traduceri stricte ale faimoasei Septuaginte, cea frecvent citată de autorii Noului Testament. În limba română avem astfel Biblia Jubiliară (trad. Bartolomeu Anania), precum și volumele critice ale traducerii „Colegiului Noua Europă” (Editura Polirom). Un iubitor al Scripturii merită să le aibă în biblioteca personală.¹

Dacă verificați textul din 1 Samuel 17–18 în Septuaginta (sau în traduceri stricte ale Septuagintei), veți descoperi un fapt uluitor: în Septuaginta lipsesc următoarele pasaje: 1 Sam. 17:12-31, 41, 48 (până la a doua menționare a lui David), 50:55-58; 18:1-6 (până la cuvântul „femeile”), 10-11, 17-19, 21 (de la „Și Saul...”), 29 (de la „și toată viața”), 30. O diferență atât de mare între două manuscrise este extrem de rară. Septuaginta mai are asemenea diferențe doar în Ieremia, Iov și Estera. Ieremia și Iov sunt mai scurte în Septuaginta, iar unele capitole din Ieremia au altă ordine. În schimb, Estera este mai lungă în Septuaginta, și cam o treime din textul ei este diferit de cel masoretic. Cititorii care cred că explicația este simplă (că editorii moderni au furat din text!), deoarece numerotarea versetelor „îi dă de gol”, ar trebui să știe că împărțirea pe versete și numerotarea textului biblic s-a făcut foarte târziu, după anii 1500, astfel încât furatul textelor este o simplă iluzie. Textul a fost numerotat astfel încât să existe o corespondență referențială între textul ebraic și cel grecesc.

Diferențele de text, chiar și de mărimea aceasta, nu schimbă cu nimic mesajul biblic și doctrina întemeiată pe el. Doar din punct

de vedere informativ, literar și istoric apar unele probleme. În cazul secțiunii din 1 Samuel 17–18, este bine să observăm că pasajele lipsă din Septuaginta nu arată niciun semn că ar fi fost înlăturate în mod intenționat sau pierdute din eroare. Dacă veți citi secțiunea sărind pasajele lipsă în Septuaginta, veți observa că povestirea curge foarte natural și chiar nu mai apar discrepanțele menționate.

Concluzia specialiștilor este că ambele texte, cel ebraic (masoretic) și cel grecesc (Septuaginta), se întemeiază pe manuscrise ebraice foarte vechi, existente de peste două milenii. Textul mai scurt al Septuagintei reflectă un text ebraic original. Textul ebraic masoretic conține unele adăugiri mai târzii, dar dinainte de exil, inserate de oameni ai lui Dumnezeu, cronicari care au avut acces la surse foarte vechi. Adăugiri de acest tip țin de obiceiurile antice de editare a textului.

Încă din Geneza, de exemplu, apar note editoriale, cum ar fi „Canaanii... erau atunci în țară” – precizări făcute după cucerirea Canaanului (Gen. 12:6; 13:7 u.p.), sau mențiunea cu privire la „regii Edomului care au domnit înainte de a fi regatul israelit” (Gen. 36:31-43), un pasaj identic cu cel inserat de cronicar în epoca persană (1 Cron. 1:43-54).

Nu avem nimic de pierdut dacă unii oameni ai lui Dumnezeu, cărturari profesioniști (ca Ezra) sau profeți scribi și cronicari au adăugat unele informații, mai târziu, din sursele vechi la care au avut acces. Pe această cale am că-

pătat mai multe informații despre istoria lui David în textul ebraic actual, față de textul ebraic după care s-a tradus cartea lui Samuel în greacă, în sec. al II-lea î.H.

În încheiere, este necesară încă o precizare. Dacă veți căuta cărțile 1 și 2 Samuel în Septuaginta sau în diverse traduceri ortodoxe și vechi catolice, veți descoperi că nu există cărți cu acest nume. În tradiția septuagintară, cărțile 1 și 2 Samuel și 1 și 2 Împărați se numesc 1, 2, 3, 4 Regi. Practica aceasta este mult mai conformă cu realitatea, deoarece cărțile numite de evrei 1 și 2 Samuel au prea puține legături cu Samuel. Doar o parte din 1 Samuel vorbește despre acest profet și a fost scrisă de Samuel însuși. În 1 Samuel 25:1 (vezi și 28:3) ni se spune că „Samuel murise” (vers. 3), deci este clar că autorul acestor capitole trebuie să fi fost altcineva. Samuel este menționat ultima dată în capitolul 19:18-24, iar în capitolele care urmează apare numele profetului Gad (22:5), despre care cronicarul ne informează că scrisese o parte din vechile cronici regale pe care le consultase (1 Cron. 29:29). În concluzie, titlurile din Biblia ortodoxă (1–4 Regi) sunt mult mai rezonabile în acest caz.

Poate că informațiile de mai sus ni se par derutante sau prea încurcate. În orice caz, este bine să știm că, în timp ce ținem la certitudinile mesajului biblic și la conservarea textului sacru, există aspecte în care este mai fericit să ne desțepim opiniile, potrivit-le cu faptele reale, pentru a avea o abordare realistă și echilibrată a Sfintei Scripturi. Aceasta va ajuta mult mai mult credinței noastre decât întreținerea de imagini idealiste (nerealiste) despre textul și istoria sacră. ■

Florin Lăiu este lect. univ. drd. la Institutul Teologic Adventist.

¹ În ciuda unor limite datorate textului Septuagintei, traduceri menționate sunt valoroase atât în ce privește notele critice, cât și ca piese de literatură română. Probabil nu există traducere mai frumoasă a cărții lui Iov decât aceea a lui Bartolomeu Anania. Iar Septuaginta de la Editura Polirom este tradusă într-o limbă literară cu un registru unitar și cu gust.

Recunoașterea calității de cult

Gelu Panait | Juridic

Extras din LEGEA nr. 489 din 28 dec. 2006, privind libertatea religioasă și regimul general al cultelor

Art. 20

(1) În termen de 60 de zile de la primirea avizului, Guvernul se pronunță asupra cererii, prin hotărâre de recunoaștere sau de respingere motivată.

(2) Hotărârea Guvernului se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și poate fi atacată în justiție, conform legii.

(3) În caz de respingere a cererii, asociația religioasă poate solicita reluarea procedurii de recunoaștere a calității de cult numai dacă prezintă dovezi din care să rezulte că au încetat temeiurile care au dus la soluția de respingere.

(4) Drepturile și obligațiile aferente calității de cult recunoscut se pot exercita de la data intrării în vigoare a hotărârii Guvernului de recunoaștere a acestuia.

Art. 21

Guvernul, prin hotărâre, la propunerea Ministerului Culturii și Cultelor, poate retrage calitatea de cult recunoscut atunci când, prin activitatea sa, cultul aduce atingeri grave securității publice, ordinii, sănătății sau moralei publice ori drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Art. 22

(1) Modificarea și completarea statutelor de organizare și funcționare sau codurilor canonice ale cultelor se comunică, spre recunoaștere, Ministerului Culturii și Cultelor.

(2) Actele administrative emise în temeiul prevederilor prezentei secțiuni, precum și neemiterea acestora în termenul prevăzut pot fi atacate în justiție, în condițiile legii. ■

Gelu Panait, jurist, Uniunea de Conferințe

UȘA și... cucul

Sorinel și Beatrice locuiau într-un frumos și liniștit orașel de munte. Cei doi își ajutau părinții la treburile din gospodărie. Lui Sorinel îi plăcea să așeze uneltele atunci când tata lucra în grădină, iar Beatrice era curioasă să afle ce ingrediente fermecate folosea mama, care făceau ca mâncarea să fie atât de gustoasă.

Însă cea mai mare parte a timpului o petreceau la joacă împreună cu alți copii. Sorinel avea șase ani, iar Beatrice doar cinci anișori. Locul de joacă se afla în apropierea casei lor, chiar pe stradă.

Mașinile nu treceau prin acea zonă, așa că strada le aparținea în totalitate.

În fiecare zi, soarele își trimitea cu dărnicie razele, iar copiii ieșeau cu bucurie la joacă. Grija lui Sorinel și a lui Beatrice era să ajungă la timp pentru a începe jocul preferat: de-a v-ați ascunselea. Și, în fiecare zi, joaca se sfârșea târziu, în noapte. Doar mama le mai întrerupea jocul pentru a-i chema la masă.

Într-una din seri, tatăl se apropie cu blândețe și le spuse copiilor:

– Sorinel și Beatrice, aș dori să ajungeți mai devreme acasă! Aveți o zi întregă pentru joacă. Este important pentru sănătatea voastră să vă culcați devreme.

– Tati, dar dacă ceilalți copii nu pleacă, cum să întrerupem jocul? adăugă Beatrice.

– Eu doresc ca voi să fiți sănătoși. Ce ziceți, ar fi potrivită ora 21? Oricum, soarele apune, nu mai vedeți așa bine și vă puteți accidenta.

Copiii s-au sfătuit și au considerat și ei că este bine ca la ora 21 să fie în casă. Iar tatăl a adăugat:

– Și dacă nu veți fi la ora 21, ce să fac? i-a întrebat tatăl.

– Păi, vei încuia ușa, a adăugat Sorinel.

– Bine, dacă nu veți fi în casă la ora 21, voi încuia ușa și o voi deschide abia dimineată.

Sorinel și Beatrice cunoșteau ceasul. La intrare în casă era un ceas mare cu cuc, și tatăl le-a arătat încă o dată copiilor când este ora 21. Au adormit repede în acea seară, și în ziua următoare, după-amiază, au plecat la joacă. Și-au adus aminte de noua regulă și, rând pe rând, alergând, intrau în curte și apoi în casă și priveau ceasul. Apoi auzeai:

– Mai avem timp! Hai să ne jucăm!

În acea primă seară au ajuns la timp. Au trecut multe seri. Copiii reușeau să ajungă la timp. În jurul orei 21, se auzea poarta *zbang*, copiii intrau în casă și ascultau: *Cu-cu, cu-cu, cu-cu!*

– Am reușit și de data aceasta! spuse Beatrice, privind cu ciudă la ceasul de pe hol.

Într-o zi, copiii au plecat la joacă ca de obicei. Din când în când, veneau și priveau ceasul. În acea seară, jocul a fost mai interesant, iar timpul a zburat. Sorinel și Beatrice au crezut că mai au mult timp, dar trecuse mult de ora 21. Părinții îi așteptau.

Așa cum au promis, au stins lumina și au încuiat ușa.

Într-un târziu, copiii au spus „noapte bună” prietenilor lor și au intrat în curte.

– Sorinel, e întuneric! spuse speriată Beatrice. Crezi că tata a încuiat ușa?

Sorinel știa că ușa era încuiată. Își cunoștea tatăl. A încercat totuși, dar ușa nu s-a deschis.

– Ușa este încuiată!!! Ce vom face acum? Unde vom dormi? Și Beatrice începu să plângă.

– Nu plânge, voi avea grijă de tine! Doar sunt fratele tău mai mare!

Din casă se auzea: Cu-cu, cu-cu... Anunța ora 23.

– E vina lui! strigă Beatrice.

Sorinel a mers undeva, în spatele casei, și a adus o mică pătură. A așezat-o pe Beatrice pe covorașul de la intrare și a învelit-o cu pătura.

Tatăl și mama se aflau de cealaltă parte a ușii, fără să poată fi văzuți, și așteptau să vadă ce vor face copiii. Mama avea ochii plini de lacrimi. Îi era milă. Dar nu avea ce să facă. Înțelegerea nu fusese respectată.

Copiii și-au acceptat pedeapsa. Știau că sunt vinovați. Sorinel s-a așezat lângă surioara lui. Împreună cu ei se afla și pisica. Îi ocupaseră culcușul și acum îi privea și ea cu nedumerire. Parcă știa că locul copiilor nu este la ușă.

– Nu te teme! Va veni dimineata și ne vom întâlni cu tata și cu mama! spuse Sorinel.

Cât de mult și-ar fi dorit ca ușa să se deschidă, să poată intra în casă și să doarmă în pătuțul lor. Se gândeau la prietenii lor cum dormeau liniștiți.

– Iar noi vom dormi cu pisica! ofta Beatrice.

Doar tatăl putea să le deschidă. Aproape că adormiseră și tatăl le-a deschis ușa. Nu le venea să creadă. Tatăl îi primea în casă!

Au urmat și alte zile de joacă, dar Sorinel și Beatrice nu au mai întârziat. Știau că tatăl îi iubește! ■

Adina Călugăru

Pastor valdenz

Cel mai frumos lucru care i se poate întâmpla unei persoane este să recunoască oglindirea propriei gândiri, a trăirii și a propriei experiențe în celălalt. Nu degeaba colportorii și pastorii care au fost implicați în proiectul „Pastor valdenz” au fost atât de entuziași.

Sintagma „pastor valdenz” nu trebuie explicată celui ce a citit cartea *Tragedia veacurilor*. Însă proiectul pilot „Pastor valdenz” are nevoie de o prezentare destul de explicită. Nașterea lui s-a produs în urma unei nevoi exprimate pentru o mai bună colaborare între colportori și pastori, având obiectivul ca cele două categorii de lucrători să se cunoască mai bine, nu prin intermediul unor seminare, ci prin implicarea activă în colportaj, timp de câteva zile.

Duminică, 29 mai, s-a dat startul pentru acest proiect. A fost o zi însoțită, plină de frământare și de întrebări cu privire la ziua de luni, în care vom porni pe teren. Era limpede că fiecare echipă va fi formată dintr-un colportor și un pastor. Dar care vor fi echipele? Ce teritoriu va fi repartizat fiecărei echipe? Cum vor depăși emoțiile colaborării colportor-pastor? Va avea succes acțiunea aceasta astfel încât pastorii și colportorii să fie încurajați pentru a colabora mai departe?

În seara de duminică, după un scurt seminar de instruire, o parte dintre pastorii și colportorii prezenți au dat un răspuns la întrebarea: De ce ești pastor sau colportor? Fiecare a evidențiat experiența prin care a fost chemat de Dumnezeu la o consacrare deplină în lucrare.

Relatățile experiențelor chemării au însuflețit inimile celor prezenți, seară de seară. Am trăit sentimente nobile constatând cu recunoștință că atât pastorii, cât și colportorii au avut parte de aceeași chemare pentru câștigarea de suflete. Această pasiune pentru Isus Hristos putea fi citită în inimi și înțeleasă din atitudinile și experiențele relatate.

Încă din prima seară, fiecare participant a primit asigurarea că ceea ce urma să se întâmple în cadrul proiectului nu este altceva decât faptul că fiecare își urmează chemarea la slujire. Un singur gând anima grupa aceasta de slujitori: abandonarea totală în mâna Celui Atotputernic pentru lucrarea care le stătea înaintea.

Ce a urmat apoi? În fiecare zi, de luni până joi, 11 colportori însoțiți de 11 pastori au pornit pe străzile orașului Câmpeni, răspunzând chemării lui Hristos pentru salvarea sufletelor din Țara Moților. Zi de zi, unele

echipe mergeau din casă în casă punând la dispoziția celor interesați cărți și le măsurau tensiunea. Alte echipe erau la standul de cărți sau în școli și instituții etc.

Unul dintre colegii pastori aprecia activitatea colegului de echipă după o zi de lucru: „Colegul meu nu părea că vrea să scape de carte, ci era preocupat de problemele omului.” Un colportor spunea: „Echipa colportor-pastor este echipa ideală în lucrul cu oamenii.” Unii colportori au fost surprinși să afle că 11 pastori din 11 au parcurs localități, mergând din casă în casă în ultimele 2-3 luni, sau că au fost instruiți temeinic pentru lucrarea de colportaj încă din timpul școlii. Pastorii au fost entuziasmați să descopere în colportori oameni de înaltă calitate spirituală, având preocupări deosebite pentru salvarea sufletelor, oameni ai rugăciunii și nu doar ai vânzării de carte etc.

Experiențele trăite în timpul lucrării din casă în casă ne-au apropiat de Dumnezeu, unii de alții și de oamenii la care am ajuns. E plăcut să fii în compania oamenilor pentru care fiecare carte vândută este rodul rugăciunii sau al unui demers relațional echipă-beneficiar inspirat de Duhul. E uimitor să constăți razele de bucurie sfântă care însoțesc cartea spirituală frământată de mâna unui nou posesor. O flacără de speranță și încurajare pâlăia în inima colportorului atunci când secretarul sau președintele Conferinței trăia experiența plăcută a reînnoirii puterii în misiunea din casă în casă. Ca să nu mai vorbim de încurajarea pe care ne-a dat-o tuturor prezența tezaurierului Uniunii Române care a venit să lucreze împreună cu noi pe câmpul aspru al Apusenilor. Ce bine e să știi că ai oameni care știu să lupte până la capătul fiecărei zile, să crezi că așa cum obțin biruințe acum vor obține până în ultima zi de luptă, la final de istorie.

Despre rezultatele acestui proiect las veșnicia să vorbească. Corina Pelin, colportoarea-șefă din Transilvania de Nord, atribuia performanțele realizate „hranei de calitate din fiecare dimineață și seară, consacrării de care a avut parte fiecare dintre participanți și echipei ideale colportor-pastor”. Proiectul inspirat a dat rezultate pe măsura consacrării lucrătorilor. De aceea sunt îndemnat să spun că este datoria fiecărui slujitor de a fi credincios propriei chemări, iar lucrătorul pentru Hristos trebuie să se pună cu totul la dispoziția celei mai înalte chemări: câștigarea de suflete. ■

Romeo Asanache este președintele Conferinței Transilvania de Nord.

Cine n-are carte, n-are parte! Ia-ți Cartea și studiaz-o!

Îl vei găsi acolo pe Cel care poate să îți facă parte și ție de viață veșnică.

Cercetați Scripturile este emisiunea care te determină să citești Biblia și să-ți verifici cunoștințele acumulate.

Dacă ai cel puțin 14 ani, poți să te înscrii la concursul de cunoștințe biblice, la adresa cercetatiscripturile@sperantatv.ro sau la numărul de telefon **0741 137 090**. Te așteptăm în platoul **Speranța TV** la filmări!

Cercetați Scripturile

sâmbăta, de la ora 21.00

reluare duminica, de la ora 14.00

la SperanțaTV

speranțatv
www.sperantatv.ro